

# המכתה

לספר הקדוש

## לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 137

פרשת חיי שרה

שנת תשפ"ב לפ"ק

**לזכרון  
עולם**

**לעילוי נשמת**

הרה"ג איש צדיק תמים

מזהר"ר

**אהרן גרשון מנחם**

**ב"ר אפרים שמואל זצ"ל**

גלב"ע

ח' אלול תשע"ח לפ"ק

**תנצב"ה**

**האזרה  
האודות**

רבינו נחמן מברסלב  
זיע"א

**לחיות**

**באור הפרשה**

עם תורה  
דעתיקא סתימאה

דערתיך  
לאתנגליא  
לערתיך לבא

יו"ל בעו"ה ע"י

**מכון אור האזרות**  
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

# פְּרַשְׁתַּי שְׁרָה

"וַיֵּבֵא אַבְרָהָם לְסַפֵּד לְשָׂרָה וּלְבִנְתָּהּ"

(בְּרֵאשִׁית כג, ב)

– עֲנִינֵי הַסֵּפֶד –

א.

(ח"א יז, בַּסּוּף)

**בַּעַת** אָמִירַת הַתּוֹרָה הַזְכִּיר רַבֵּנוּ ז"ל מֵאִמֵּר  
רז"ל: "אֵין מִסְפִּידִין בְּחִנְפָּה" (שַׁבַּת  
כא: שְׁלֹחַן-עָרוֹף אַרְחֵי-חַיִּים תרע, א). וְאֵינִי זוֹכֵר מַה  
שֶׁפָּרַשׁ בּוֹ.

**וְהִנְרָאָה** לְעֲנִיּוֹת-דְּעֵתִי (מוֹהַרְנ"ת ז"ל): כִּי  
הַסֵּפֶד' הוּא בְּשִׁבִיל לְתַקֵּן  
הַסְתַּלְקוֹת הַכְּבוֹד', שֶׁנִּפְגַּם עַל-יְדֵי  
הַסְתַּלְקוֹת הַצַּדִּיק הַזֶּה שֶׁהָיָה מִצַּדִּיק אֶת  
הַרְבִּים, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה עָקַר 'הָאֶרֶת הַכְּבוֹד'  
(כַּמְבָּאָר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה), וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רז"ל (סְנֵהֲדִין  
מו:): "הַסֵּפֶדָא יִקְרָא דְחַיִּי, אוּ יִקְרָא דְשִׁכְבִּי".

**וְעַל-כֵּן:** "בְּחִנְפָּה אֵין מִסְפִּידִין בּוֹ" – כִּי  
אִז מֵאִיר הַכְּבוֹד' עַל-יְדֵי עַר-  
חִנְפָּה' (כַּמְבָּאָר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה).

ב.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן קלב)

**בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן** ח"א סִימֵן יד  
"לְהַמְשִׁיךְ שְׁלוֹם". זֹאת  
הַתּוֹרָה אָמַר בְּשַׁבַּת-חִנְפָּה, וְאִז בָּאוּתוֹ הָעֵת  
נִפְטַר הָרַב הַחֲסִיד הַמְּפָרֵס מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי  
גְּדַלְיָהוּ זצ"ל, אַב־בֵּית-דִּין דְּקַהֲלַת לִינִיץ,  
וְרַמְזוּ בָאוּתָהּ הַתּוֹרָה הַסֵּפֶד לְהָרַב הַנ"ל – כִּי  
הַזְכִּיר אִז בְּתוֹף הַתּוֹרָה מַה שֶׁאָמְרוּ רז"ל:  
"אֵין מִסְפִּידִין בְּחִנְפָּה".

**גַּם** אָמַר אִז: שֶׁעֲכָשׁוּ קָשָׁה לּוֹמַר תּוֹרָה! –  
כִּי בְּשִׁנְסַתְלַק צַדִּיק קָשָׁה לּוֹמַר תּוֹרָה –  
כִּי כָּל צַדִּיק נִסְתַּלַּק עִם כָּל חֶלְקוֹ שִׁישׁ לוֹ  
בְּהַתּוֹרָה, כִּי כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק יֵשׁ לוֹ חֶלֶק  
בְּהַתּוֹרָה – וּכְשִׁנְסַתְלַק, נִסְתַּלַּק עִם כָּל חֶלְקוֹ  
שִׁישׁ לוֹ בְּהַתּוֹרָה – עַל-כֵּן קָשָׁה אִז לּוֹמַר  
תּוֹרָה!

ג.

(ח"ב סז)

**וְזֶה** בְּחִינַת 'הַסֵּפֶד' עַל 'סְלוּק הַצַּדִּיק', כִּי  
"בְּרֵאשִׁית" הוּא הַסֵּפֶד עַל "נַח" – הֵינּוּ  
מֵאִמֵּר הַנ"ל עַל 'בְּרֵאשִׁית', הוּא 'הַסֵּפֶד' עַל  
'סְלוּק הַצַּדִּיק', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נַח'.

(הַתּוֹרָה הַזֶּה נֹאמַר כַּהֲסֵפֶד עַל הָרַב הַקְּדוֹשׁ מִבְּאֲרֵי-שׁוּב  
זצ"ל שֶׁנִּסְתַּלַּק אִז. שִׁיחוֹת-הַר"ן קצו; תִּי-מוֹהַר"ן מה; נט;  
יְמִי-מוֹהַרְנ"ת ח"א לט).

כִּי שֶׁם נֹאמַר מִבְּחִינַת ה'הַעֲלָמָה', שֶׁנִּתְעַלַּם  
הַפֶּאָר שֶׁל יִשְׂרָאֵל – הֵינּוּ: שֶׁנִּסְתַּלַּק  
וְנִתְעַלַּם ה'צַדִּיק' שֶׁהוּא הַפֶּאָר שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

**וְהֵנָּה:** לְהַצַּדִּיק שֶׁנִּסְתַּלַּק – אֵין לוֹ הַפֶּסֶד  
כִּלְכַּל בְּמַה שֶׁנִּתְעַלַּם וְנִסְתַּלַּק, כִּי אִם  
נִתְעַלַּם וְנִסְתַּלַּק מִפֶּאָר, הוּא גְּדוֹל וּמִפֶּאָר שֶׁם  
בְּעוֹלָם-הַפֶּאָר, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ו, ט): "אֶת  
הָאֱלֹקִים הִתְהַלַּף נַח".

**אָבֵל** עַל ה'דוֹרֵי-תוֹם' שֶׁנִּשְׁאָרוּ, וְעַל  
ה'תּוֹלְדוֹת' דְּהֵינּוּ ה'בְּנִים' שֶׁנִּשְׁאָרוּ –  
הוּא רַחֲמָנוּת גְּדוֹל מְאֹד – וְעַלֵּיהֶם נֹאמַר  
בְּמִקּוֹנֵן (שם): "אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נַח", כְּמִקּוֹנֵן  
וְאוֹמַר: "אֵלֶּה הֵם הַתּוֹלְדוֹת וְהַבְּנִים שֶׁל

הצדיק, בחינת 'נח', שנסתלק - ואלה הם התולדות היתומים שנשארו! וכו'.

וזהו (שם): "נח איש צדיק תמים היה" - הינו: שהיה ונסתלק, וכו' כנ"ל. (עין שם עוד מענין הסתלקות והעלמת הצדיק).

ד.

(ספר-המדות, עניני הספד')

[א] ה'גשמים' נעצרין - בשביל 'עבודה-זרה', ובשביל 'נאוף', ובשביל 'צדיק שלא נספד כהלכה', ובשביל 'מקפחי פרנסת אחרים' (מזון נה).

[ב] כל המתעצל בהספדו של חכם, אינו מאריך ימים (צדיק ל).



"ובגעו לי בעפרון בן צחר. ויתן לי את מערת המכפלה אשר לו וגו'. ויען עפרון החתי וגו'. והמערה אשר בו לה נתתיה" (בראשית כג, חטי"א)

ה.

(ח"א יז, ב)

לפעמים יש שנחשף אצל אחד אור הצדיק, ואינו זוכה להבין ולראות אורו הגדול, ואף שהוא אצל הצדיק, אינו יכול לטעם ולהבין ולראות אורו הגדול, שעל-ידו יוכל לבוא לתכלית הטוב.

וכמו שמצינו גבי 'עפרון' (זחר לך-לך פא. ויחי ריח. ועוד): "שמקום מערת המכפלה, שהוא שער גן-עדן, שדרך שם עולין כל הנשמות, ואורו גדול מאד" - אף-על-פי-כן (זחר חיי-שרה קכת): "אצלו היה

מקום חשך ואפלה, ועל-פן מכרו בשמחה רבה לאברהם".

וכמו-כן כשנחשף אור הצדיק שהוא מאיר בכל העולמות, מכל-שפן בעולם-הזה, ואף-על-פי-כן אצלו אינו מאיר כלל - אדרבא הוא חשך אצלו.

וזה מחמת 'עבירת-המעשים' ו'כסילות-השכל' - שעל-ידי 'מעשים-רעים' נתחשף שכלו ב'כסילות', דהינו: 'דעות-נפסדות' ו'חכמות-נכריות', כמו שכתוב (ירמיה ד, כב): "חכמים הפה להרע, ולהיטיב לא ידעו".

פי על-ידי 'מעשיהם-הרעים' - אינם יכולים להשתמש בכלל בשכלם "להיטיב", פי אם "להרע". ועל-ידי 'כסילות-השכל', אינו יכול לראות ולהבין 'אור-הצדיק'.

והתקון לזה: הוא על-ידי בחינת 'מזבח', הינו 'אכילה בכשרות' פראוי - אזי נכנעים ה'קלפות', הינו ה'כסילות' וכו'.

ו.

(חיי-מוהר"ן תצט)

ספר מענין ה'בטחון'. ואמר: שיש צדיקים שאין מניחים אצלם ממון מיום לחברו.

כמו שמספרין מבמה צדיקים גדולים שהיו לפנינו, כגון הבעל-שם-טוב ז"ל, והצדיק הקדוש מורנו הרב אלימלך ז"ל, וכיוצא בהם - שבכל יום ויום היו מפזרים כל הממון שהיה בידם, ולא הניחו אצלם שום ממון מיום לחברו.

ואמר: שצריכין להיות לזה בריה גדול, להיות חזק בהבטחון ולעמד על

"אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף עִבֵר לְסַחֵר"  
(בראשית כג, טז)

## ח.

(שיחות-ה"ר"ן רנט)

**פַּעַם-אַחַד** אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל: "צִמְאוֹן הוּא תַּאֲוָה גְּדוֹלָה". וּלְפִי הַבְּנֵתִי, בּוֹנֵתוֹ הִיָּתָה: לְרַמֵּז לָנוּ מֵעַנְיַן 'הַשְּׂתוֹקְקוֹת וְכַסּוּפִין וְצִמְאוֹן' לְהַשִּׁים-יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהוּא דָּבָר נִפְלָא מְאֹד.

כִּמּוֹ הַצִּמְאָ מְאֹד כְּשֶׁבָא אֶל הַמַּיִם, שֵׁישׁ לוֹ תַעֲנוּג גְּדוֹל מִשְׁתֵּיתוֹ לְגַדֵּל צִמְאוֹנוֹ. נִמְצָא: שֶׁעֵקֶר תַעֲנוּג הַגְּדוֹל הוּא עַל-יַדִּי הַצִּמְאוֹן. כִּמּוֹ-כֵן הוּא כָּל עַנְיָנִי כַסּוּפִין וְגַעְגּוּעִים דְקִדְשָׁה לְהַשִּׁים-יִתְבָּרֵךְ וְלַעֲבוֹדָתוֹ בְּאַמֶּת.

וְזֶהוּ עֵקֶר תַעֲנוּג עוֹלָם-הַבָּא, שְׂאֵז יִזְכוּ לְרַצוֹן וְלְכַסּוּפִין, בְּחִינַת דְרַעוּא דְרַעוּיִן, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'הַסְתַּלְקוֹת מִשָּׁה', וְהוּא בְּחִינַת (זֶהַר חַיִּי-שָׂרָה קכג): "אַרְבַּע מֵאוֹת עֶלְמִין דְכַסּוּפִין דִּירְתִין צְדִיקָא לְעֵלְמָא דְאֵתִי, הָדָא הוּא דְכָתִיב (בראשית כג, טז): 'אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף'. דְ'כַסּוּפִין' דִּיקָא.

כִּי אֵז יִזְכוּ לְצִמְאוֹן וְלְכַסּוּפִין אַמְתִּיִּים לְהַשִּׁים-יִתְבָּרֵךְ, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הַתַעֲנוּג שֶׁל עוֹלָם-הַבָּא, שֵׁיזְכוּ בְּכָל פַּעַם לְרוֹת צִמְאוֹנָם.

## ט.

(לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שכיב-מרע ד, יא  
(על-פי לקוטי-מוה"ר"ן ח"א כה, 'אחוי לן מנא')

וְעַל-כֵּן לֹא רָצָה אַבְרָהָם אַבִּינוּ לְקַח הַמְּעֵרַת-הַמְּכַפְּלָה בְּמִתְנָה מֵעֶפְרוֹן, כִּמּוֹ שְׂכָתוּב (בראשית כג, ט): "בְּכֶסֶף מָלֵא יִתְנַנֵּה לִי" - כִּי לְגַדֵּל עֵצֶם הַקִּדְשָׁה

עֲמָדוֹ, כִּי אִם שׁוּגִים בְּזָה תַנּוּעָה קִלָּה בְּעֵלְמָא, לֹא טוֹב.

אָבֵל יֵשׁ מַעֲלָה גְבוּהָ יִתְרָה בִּיּוֹתֵר, דְּהִיָּנוּ: שֶׁהַצְּדִיק הָאֵמֶתִי יַחֲזִיק אֶצְלוֹ הַמְּמוֹן, וְזֶה קֶשֶׁה וְכַבֵּד יוֹתֵר הַרְבֵּה, כִּי הוּא ז"ל לֹא הָיָה מִתְנַהֵג הַנְּהַגָה הַנִּזְכָּר.

וְהוֹכִיחַ וְיַבִּיר לְעֵינֵינוּ: "שֶׁהָאֲבוֹת הָיוּ מִחֲזִיקִים אֶצְלָם מְמוֹן" - כִּי אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, הָיוּ בְּכֶסֶם עֲשִׂירִים מִפְּלָגִים.

וַיַּעֲקֹב-אֲבִינוּ כְּשֶׁבָא לְשָׂכָם, קָנָה מִיַּד "חֶלְקַת הַשְּׂדֵה" (בראשית כג, יט), וְהִיכֵן הָיוּ לוֹ מַעוֹת כְּלִפְנֵי. וְכֵן 'אַבְרָהָם' כְּשֶׁקָּנָה 'מְעֵרַת הַמְּכַפְּלָה'. וְכֵן מְבָאָר עוֹד מֵהַפְּסוּקִים וּמְדַרְשִׁים: "שֶׁהָיָה מִנַּח אֶצְלָם מַעוֹת".

וְאָמַר: שֶׁעֲבוּדָה זֹאת - גְּבוּהָהּ וְכַבֵּדָהּ יוֹתֵר, אֶצְלָה גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים הָאֵמֶתִּים הַמְּפִלְגִים בְּמַעֲלָה גְבוּהָ בִּיּוֹתֵר.



"וּפְגַעוּ לִי בְּעֶפְרוֹן בֶּן צַחֵר" (בראשית כג, ח)

## ז.

(ספר-המדות, ממון ח"ב כ)

כִּי שֶׁהוּא סָרְסוּר, כְּשֶׁרוּצָה לְסָרְסוּר: "שִׁיקְנָה אָדָם גְּדוֹל אִיזְהוּ דְּבַר מֵאָדָם פְּחוֹת!" - וְרוּאָה שְׂאִין דְּבָרֵיו נִכְנָסִין בְּאֲזִנֵּי הָאָדָם הַפְּחוֹת: "שִׁימְכַר אֶת הַדְּבָר לְאָדָם הַגְּדוֹל!" - אֲזִי יִתְפַּלֵּל הַסָּרְסוּר: "שִׁיפְנָסוּ דְּבָרֵיו בְּאֲזִנֵּי הַפְּחוֹת, וַיִּמְכַר לְאָדָם הַחֲשׁוּב".

[הַרְבַּ מִטְּשַׁעְהָרִין ז"ל, צִין לִבְרֵאשִׁית-דְּבַה' נח, ז: פְּגַעוּנִי לִי. סָרְסוּנִי לִי, וְאִם לֹא צִלּוּ לִי עֵילוּיָה".]

שְׁהִיְתָה שָׁם, וּכְשֶׁהִיְתָה תַּחַת יַד עֶפְרוֹן הָיָה הַקְּלָפוֹת מְסַבְּבִין אוֹתָהּ מְאֹד, וְעַל־כֵּן "אֵצֶל עֶפְרוֹן הָיְתָה חֲשֹׁךְ אַפְלָה" (זהר חיי־שרה קכח).

**עַל־כֵּן** לֹא הָיָה בְּאִפְשָׁר לְהוֹצִיאָהּ מֵעֶפְרוֹן בְּמִתְנָה בְּחֵנֶם, כִּי־אִם "בְּכֶסֶף מְלֵא" - כִּי אִי־אִפְשָׁר לְהוֹצִיא וּלְהַעֲלוֹת הַקֶּדְשָׁה בְּחֵנֶם, בְּפֶרֶט קֶדְשָׁה גְבוּהָה כְּזֹאת.

**וְעַל־כֵּן נָתַן לוֹ: "אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף"** (שם כג, טו-טז) - "שֶׁהֵם מְרַמְזִין עַל אַרְבַּע־מֵאוֹת עֶלְמִין דְּכֶסֶף־פִּין" (זהר חיי־שרה קכג).

**הֵינּוּ:** כִּי מִמּוֹן שֶׁל אַבְרָהָם הָיָה קְדוּשׁ מְאֹד, וְנִתְגַּלּוּ בּוֹ כָּל הַגְּוִנִין־עֲלָיִן, שֶׁהֵם גְּדֻלַּת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת "אַרְבַּע מֵאוֹת עֶלְמִין דְּכֶסֶף־פִּין", שֶׁבָּהֶם מִתְעַנְּגִים הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת כָּל־כָּל הַגְּוִנִין־הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵכֵל תְּאֵבִים וּמִתְעַנְּגִים לְרֹאוֹתָם וּלְהִסְתַּכֵּל בָּהֶם.

וְזֶהוּ בְּחִינַת: "אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף עוֹבֵר לְפִי־חֵר", וְתִרְגּוּמוֹ: "דְּמִתְקַבֵּל בְּסַחֲוֹרְתָא בְּכָל מְדִינְתָא" - הֵינּוּ: שֶׁכָּל הַסַּחֲוֹרוֹת וְהַמְשָׁאוֹמְתָן שֶׁבְּכָל הַמְּדִינּוֹת, הֵכֵל נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַכֶּסֶף, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קִהְלַת י, יט): "וְהַכֶּסֶף יַעֲנֶה אֶת הַכֹּל".

מִחֲמַת שֶׁבַּהֶכֶסֶף כְּלוּלִים כָּל הַגְּוִנִין־עֲלָיִן, שֶׁכְּלוּלִים בְּ"אַרְבַּע־מֵאוֹת עֶלְמִין דְּכֶסֶף־פִּין", שֶׁהֵם בְּחִינַת: "אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף".

וּבְכַח־זֶה קָנָה אַבְרָהָם אֶת מְעֵרַת־הַמִּכְפֵּלָה מֵעֶפְרוֹן - עַל־יְדֵי שֶׁגָּלָה גְדֻלַּת הַבוֹרָא עַל־יְדֵי הַ"אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף" שֶׁלוֹ, שֶׁהָיוּ כְּלוּלִים בָּהֶם כָּל הַגְּוִנִין וְכוּ' כַּנ"ל.

**שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִכְנְעוּ הַקְּלָפוֹת שֶׁרָצוּ לְהִתְאַחֵז שָׁם, וְנִפְלְאוּ וְנִתְבַּטְּלוּ, וְעָלְתָה הַשָּׂדֶה וְהַמְּעָרָה וְנִקְנָה לְאַבְרָהָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כג, יז): "וַיָּקָם שָׂדֵה עֶפְרוֹן" - "תְּקוּמָה הָיְתָה לוֹ", כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שָׁם.**

**וְהַכֹּל עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת־הַגְּוִנִין שֶׁבְּכֶסֶף שֶׁל אַבְרָהָם וְכַנ"ל. אָבֵל בְּוֹדָאֵי עֶפְרוֹן - לֹא זָכָה לְהֵנּוֹת מֵאֵלוֹ הַגְּוִנִין, כִּי אַחֲר־כֵּן כָּשָׁבָא הַכֶּסֶף לְיָדוֹ, נִתְעַלְמוּ הַגְּוִנִין, שֶׁהֵם בְּחִינַת "אַרְבַּע מֵאוֹת עֶלְמִין דְּכֶסֶף־פִּין".**



**"וְאַחֲרֵי כֵן קָבַר אַבְרָהָם אֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ, אֶל מְעֵרַת שָׂדֵה הַמִּכְפֵּלָה" (בְּרֵאשִׁית כג, יט)**

י.

(סֵפֶר־הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי 'קְבוּרָה' וְ'קְבָרֵי־צְדִיקִים')

[א] **מִי שֶׁנֶּאֱבַד אֱמוּנָתוֹ מִמֶּנּוּ, יִלְךְ עַל 'קְבָרֵי־יִשְׂרָאֵל', וַיִּסְפַּר הַחֲסִדִים שֶׁעָשָׂה לוֹ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא (אֱמוּנָה ח"א ט).**

[ב] **הַמְּזֻלָּזל בְּמִצּוֹת צִיצִית, אֵינּוּ זוֹכֵה לְ'קְבוּרָה' (בְּגָדִים ח"ב ד).**

[ג] **כְּשֶׁאָדָם לּוֹמֵד עַד שְׁנַת־יָגַע, בְּזֶה מִמְּתִיק דִּינָיו וּמְעוֹרֵר רַחֲמִים. גַּם עַל־יְדֵי־זֶה מְעוֹרֵר רַחֲמִים אֵצֶל אָבִיו בְּקָבֵר (הַמְּתַקֵּדִין ח"ב ט; לַמּוֹד ח"ב יג).**

[ד] **סִגְלָה לְ'הַרְיוֹן' - שֶׁתִּשָּׂא אֵצֶלָה 'עֵץ קָטָן' מִצַּע שֶׁעַל קְבֵר־הַצְּדִיק, אוֹ 'מִגְנֵט', וְלִתֵּן צְדָקָה (הַרְיוֹן ב).**

[ה] **עַל־יְדֵי הַשְּׂתוּקוֹת שֶׁאָדָם מְשִׁתוּקֵק לְקְבוּרַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁפָּע 'פְּרִנְסָה גְדוּלָה' (מִמּוֹן ח"ב ז).**

[ו] סגלה ל'מפלת נפלים' - שתשא אצלה מנגנט, גם תשא אצלה חתיכת עץ מקבר הצדיק, גם יתן צדקה (מפלת ב).

[ז] בזכות קבורת הצדיקים בחוץ-לארץ - יזכו גם שאר המתים מ'גלגול מחלות' (צדיק מה).

[ח] על-ידי השתטחות על 'קברי-הצדיקים' - הקדוש-ברוך-הוא עושה לו טובות, אף-על-פי שאינו ראוי לכך (צדיק קעג).

[ט] פשהולכים על 'קברי-צדיקים' - צריך לזה זכות שיוכל לאסוף רוחו ונשמתו לקבר, שיהיה פאלו הוא חי. כי אם אין זכות, אזי רוחו ונשמתו עולים למעלה לתוך שאר הצדיקים (צדיק ח"ב יט).

[י] על-ידי 'תוכחה' שתוכיח - תנוח בקבר בלא 'צער גיהנם', ותזכה ל'גן-עדן' (תוכחה יב).



**"ואברהם זמן בא בימים, וה' ברוך את אברהם בכל" (בראשית כד, א)**

"בת היתה לו לאברהם אבינו ובכל שמה" (בבא-בבא טז: קמא).

**יא**

(ח"א כז, א-ב-ג-ד-ה-ו-ז)

למשך כל העולם לעבודתו, נעשה בכל דור לפי השלום שבדור.

ואי-אפשר לבוא לבחינת 'שלום', אלא על-ידי 'הדרת-פנים'.

ו'הדרת-פנים', זה בחינת 'דרושי התורה', שנדרשת ב'שליש-עשרה מדות', הנמשכים מ'שליש-

עשרה תקוני דקנא' (זהר אחרי סב), מבחינת 'הדרת פנים', כמו שכתוב (ויקרא יט, לב): "והדרת פני זקן".

ולפי הזדככות חכמתו ב"ג מדות' אלו, בן הזדככות קול רנתו.

וכשנזדכך קולו, אז על-ידי השמעת קולו לבד בלא דבור, הקדוש-ברוך-הוא מושיעו בעת צרתו.

ול'הדרת-פנים' אי-אפשר לבוא, אלא על-ידי 'תקון-הברית'. וכשפוגם בברית, נפגם קולו. ומבחינת 'קול' זוכה ל'שלום'.

וזה (בראשית כד, א): "ואברהם זקן" - על-ידי 'זקן' הנ"ל, על-ידי-זה (שם): "וה' ברוך את אברהם בכל" - זה 'שלום', כמו שכתוב (תפלת שחרית): "עושה שלום ובורא את הכל".

**יב**

(ח"א ל, א-ב-ג)

'השגות-אלקות' אי-אפשר להשיג, כי-אם על-ידי צמצומים רבים, מעלה לעלול, משכל עליון, ל'שכל תחתון'.

וצריך בל-אחד לבקש מאד מלמד הגון בזה, שיוכל להסביר ולהבין אותו שכל עליון וגדול בזה, דהינו 'השגות אלקות', כי צריך לזה רבי גדול מאד מאד וכו'.

וזה בחינת 'שערות' וכו'. וזה בחינת (תקוני-זהר קכב) "שערא אפמא", בחינת (שיר-השירים א, ה): "שחורה אני ונאווה" - פי 'ה'שערות' מקבץ ה'ראות' ומצמצם אותו, כדי לראות היטב. בן ה'שכל התחתון', הוא

בְּחִינַת 'שְׁחָרוּת', שְׂמֻצְמָצִים בּוֹ נִאֻוָּה וְיָפִי  
שֶׁב־שֶׁכַל הָעֲלִיּוֹן.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּבֹא־בְתָרָא טז: קמא): "בַּת הַיְתָה  
לוֹ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, וּבְכַל שְׂמָה".  
"בַּת" - זֶה בְּחִינַת 'בַּת־עֵינַי', דְּהֵינּוּ ה'שָׁחַר  
שְׂבָעֵינַי, בְּחִינַת 'שְׁחָרוּת' הַנ"ל, שְׂמֻצְמָצִים  
וּמְגַבִּיל וְכוּלָל בְּעַצְמוֹ כָּל הַדְּבָרִים הַגְּדוּלִים  
הַעוֹמְדִים לְגַדּוּד.

בְּגוֹן: 'הַר גְּדוּל' כְּשֶׁעוֹמֵד לִפְנֵי ה'בַּת־עֵינַי  
שֶׁהוּא ה'שָׁחַר שְׂבָעֵינַי - אָזִי נִגְבָּל כָּל  
הַהָר בַּתוֹךְ ה'בַּת־עֵינַי שְׂרוּאָה אוֹתוֹ. כִּי  
ה'שְׁחָרוּת שְׂבָעֵינַי, מְצַמְצֵם כָּל הַדְּבָרִים  
הַגְּדוּלִים, וְנִכְלָלִין וְנִרְאִין בַּתּוֹכוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה  
רוֹאִין וּמְשִׁיגִין הַדְּבָר שְׂרוּאִין.

כְּמוֹ־כֵן זֶה ה'שֶׁכַל־הַתְּחַתּוֹן, מְצַמְצֵם  
וּמְגַבִּיל ה'שֶׁכַל־הַגְּדוּל־הָעֲלִיּוֹן,  
וְנִכְלָל בַּתּוֹכוֹ - וְעַל־יְדֵי־זֶה רוֹאִין וּמְבִינִים  
וּמְשִׁיגִים ה'שֶׁכַל־הָעֲלִיּוֹן־הַגְּדוּל' בַּנ"ל.

## יג.

(ח"א לח, בַּסּוּף)

עַל־יְדֵי מָה תּוֹכַל לְהַעֲלוֹת הַדְּבֹר'  
לְשִׁרְשָׁה, עַל־יְדֵי 'לְמוֹד הַתּוֹרָה  
בְּלִילָה', שְׂעַל־יְדֵי־זֶה "נִמְשָׁךְ עָלָיו חוּט שֶׁל  
הַסֵּד" (תְּגִינָה יב:). 'הַסֵּד' הוּא בְּחִינַת "בְּקָר  
דְּאַבְרָהָם" (זֶהר מִקְצֵ רג: תְּרוּמָה קע: וְעוּד). אָזִי  
נוֹפְלִים כָּל הַמְּקַטְרָגִים הַשׁוֹלְטִים עַל  
הַדְּבֹר'.

וְאִז הַדְּבֹר' עוֹלָה, וְנַעֲשֶׂה 'בַּת אַבְרָהָם',  
כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ (בְּבֹא־בְתָרָא טז: קמא): "בַּת  
הַיְתָה לוֹ לְאַבְרָהָם וּבְכַל שְׂמָה". "בִּי"ם"  
(שְׁמוֹת טו, ד) גִּימְטְרִיא "בַּב"ל". הַדְּבֹר' הוּא  
בְּחִינַת 'יָם' (אוֹת ב' בַּהַתּוֹרָה).

## יד.

(ח"א נז, ב־ג'ד)

כְּשֶׁנוֹפְלִין מ'אֲמוּנַת־חֲכָמִים, הַתְּקוּן  
לְזֶה: הוּא 'נְדָר' - שְׂיִדָר אִיזָה  
נְדָר וַיִּקְיָם מִיָּד. וְעַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁוּב ל'אֲמוּנַת־  
חֲכָמִים, וַיִּזְכֶּה ל'רְפוּאָה־שְׁלֵמָה'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה מִתְּנוּצְצִים בּוֹ 'אוֹרוֹת  
הָאֲבוֹת'. וְעַל־יְדֵי ה'אֲבוֹת'  
עִם ה'אֲמוּנָה' הַנ"ל, זוֹכֶה ל'עֲנַג שְׂבַת',  
בְּחִינַת "שֵׁין בַּת" (זֶהר בְּרֵאשִׁית כג:).

"שֵׁין" - זֶה בְּחִינַת 'אֲבוֹת'.

"בַּת" - זֶה בְּחִינַת 'אֲמוּנָה', בְּחִינַת:  
"בַּת הַיְתָה לְאַבְרָהָם" וְכוּ' (בְּבֹא־  
בְתָרָא טז: עַל בְּרֵאשִׁית כד, א: "וְה' בָּרַךְ אֶת אַבְרָהָם  
בְּכָל"). בְּחִינַת (מְשַׁלִּי כח, כ): "אִישׁ אֲמוּנַת רַב  
בְּרָכוֹת".

## טו.

(ח"א ס, א־ב)

דַּע: שְׂיֵשׁ 'שְׂבִילֵי הַתּוֹרָה' שְׂיֵשׁ בָּהֶם  
'הַתְּבוּנָנוֹת' גְּדוּל מְאֹד, שְׂאִי־אֶפְשֵׁר  
לְבוֹא ל'הַתְּבוּנָנוֹת' הַזֹּאת, פִּי־אִם עַל־יְדֵי  
'עֲשִׂירוֹת'.

וְלִבָּא ל'עֲשִׂירוֹת' הַזֹּאת - הוּא עַל־יְדֵי  
בְּחִינַת 'תְּקוּנֵי־עֵתִיק', בְּחִינַת  
'אֲרִיכוֹת־יָמִים', בְּחִינַת 'זְקֵן' - כִּי צָרִיךְ  
'אֲרִיכוֹת־יָמִים' כְּדֵי לְקַבֵּל בַּתּוֹכוֹ אֶת  
ה'עֲשִׂירוֹת' שֶׁל ה'הַתְּבוּנָנוֹת'.

וְ'אֲרִיכוֹת־יָמִים' - הֵינּוּ: שְׂצָרִיךְ שְׂיִרְאָה  
לְהָאֲרִיךְ וּלְהַגְדִּיל יָמָיו.  
כִּי כָּל יוֹם וַיּוֹם מְמַקּוֹם שְׂמַתְחִיל אֶצֶל כָּל  
אֶחָד, בְּוֹדָאֵי בַּתְּחִלָּה הוּא קֶצֶר.

הֵינּוּ: שְׂבַתְחִלַּת הַיּוֹם קֶשֶׁה עָלָיו מְאֹד  
הַעֲבוּדָה שְׂצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת בְּאוֹתוֹ



וְכָל יוֹמָא אֵית לָהּ גְדַר מְלַבֵּר, דְּלֹא יַעוּל  
כָּל בְּרִנְשׁ לְהָהוּא טוֹב, כְּגוֹן חֲשָׁד  
דְּכַסְיָא לְנִהוּרָא וְכוּ'. וּבְגִין דָּא: מָאן דְּאִיהוּ  
חִיבָא, וַיַּעוּל לְמַנְדַּע רְזִין דְּאוּרִיתָא - כְּמָה  
נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים מְבַלְבְּלִין מַחֲשַׁבְתָּהּ, דְּלֹא  
יַעוּל לְאַתְר דְּלֹאוּ דִּילָהּ.

אָבֵל מָאן דְּאִיהוּ טוֹב - כָּל אֵילִין נְטִירִין  
אֲנִין לְמִימְרָה, וְקַטְגוֹר נַעֲשֶׂה סַנְגוֹר,  
וַיַּעֲלוֹן לָהּ לְטוֹב־הַגְּנוּז.

וַיִּמְרוּן: מְרֵנָא, הָא בְּרִנְשׁ טוֹב וְצַדִּיק  
וִירֵא־שָׁמַיִם בְּעֵי לְעֵילָא קְדָמָךְ  
וְכוּ'. הֵהוּא טוֹב גְּנוּז יִימָא לֹון: פְּתַחוּ לִיה  
בְּהַאי תְּרַעָא דְאַתְקָרִי אַהֲבָה, אוּ בְּהַאי תְּרַעָא  
דְּאִיהוּ תְּשׁוּבָה, כָּל צַדִּיק יַעוּל כְּפֹסֵם דְּרֵנָא  
דִּילָהּ. וְ"אֵין טוֹב אֶלָּא תוֹרָה" (עֲבוּדָה־זָרָה יט).

[תְּרַגּוּם: בַּא רְאָה: לְשֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית, לְכָל אֶחָד יֵשׁ לוֹ  
פְּרָצוּפוּ שֶׁל אוֹתוֹ וְרֵנָא שְׁמַנְהִיג אוֹתוֹ, וְלֹא תִמְצָא יוֹם  
שְׂאִין בוֹ טוֹב.]

וְלְכָל יוֹם יֵשׁ לוֹ גְדַר מְבַחוּץ, שְׁלֵא יִכְנַס כָּל אָדָם לְאוֹתוֹ  
טוֹב, כְּגוֹן חֲשָׁד שְׁמַכְסָה אֶת הָאוֹר. וּבְשַׁבִּיל־זֶה: מִי שֶׁהוּא  
רָשָׁע, וַיִּכְנַס לְדַעַת 'סוּדוֹת הַתּוֹרָה' - כְּמָה נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים  
מְבַלְבְּלִים מַחֲשַׁבְתּוֹ, שְׁלֵא יִכְנַס לְמִקּוּם שְׂאִינוּ שְׁלוֹ.

אָבֵל מִי שֶׁהוּא טוֹב - כָּל אֵלוֹ הַשּׁוֹמְרִים, הֵם לְפָקְדוֹתוֹ,  
לְעֲזָרוֹ, וְקַטְגוֹר נַעֲשֶׂה סַנְגוֹר, וַיִּכְנִיסוּ אוֹתוֹ לְטוֹב־הַגְּנוּז.

וַיִּאמְרוּ לוֹ (לְהַטּוֹב־הַגְּנוּז): "מְרֵנָא, אֵישׁ זֶה הוּא טוֹב וְצַדִּיק  
וִירֵא־שָׁמַיִם, רוּצָה לְהַכְנִס לְפָנֶיךָ". אוֹתוֹ טוֹב־הַגְּנוּז יֹאמֵר  
לָהֶם: "פְּתַחוּ לוֹ בְּשַׁעַר זֶה שְׁנַקְרָא 'אַהֲבָה', אוּ בְּשַׁעַר זֶה  
שְׁנַקְרָא 'תְּשׁוּבָה' - כָּל צַדִּיק יִכְנַס כְּפִי דְרַגְתּוֹ].

וּבְשִׁרׁוּצָה לְהַגּוֹת וּלְחַשֵּׁב בַּתּוֹרָה, הֵינּוּ  
בְּרִזִין דְּאוּרִיתָא, אֲנִין נְטִירִין  
וּנְחָשִׁים וְעַקְרָבִים מְבַלְבְּלִין מַחֲשַׁבְתָּהּ - וְאֵלוֹ  
הֵם הַמַּחֲשָׁבוֹת שְׂבָאִין לְאָדָם.

וּבְשִׁרׁוּצָה וְחוּשֵׁק עַד מְאֹד, וּפּוֹתְחִין לוֹ  
כְּנ"ל - אַזִּי כָּל יוֹם וַיּוֹם אֶצְלוּ  
גְּדוּל עַד מְאֹד, כִּי רוּצָה וּמְשִׁיג הַטּוֹב־הַגְּנוּז,  
הֵינּוּ רְזִין דְּאוּרִיתָא, הַשִּׁיךְ לְאוֹתוֹ הַיּוֹם.

הַיּוֹם, כְּגוֹן לְהַתְפַּלֵּל וּלְלַמֵּד וּכְיוּצָא, כִּי  
צָרִיךְ לְהַתְחִיל מְעַט מְעַט, וְאַחֲרֵיכֵן מִתְרַחֵב  
וְהוֹלֵךְ בְּעֲבוּדָתוֹ.

וְצָרִיךְ הָאָדָם לְרְאוֹת לְהַגְדִּיל וּלְהַרְחִיב  
וּלְהֶאָרִיךְ כָּל שְׁעָה וְשְׁעָה שְׂבָא  
אַחֲרֵיכֵן, בְּ'תוֹסְפוֹת קַדְשָׁה'. וְכֵן כְּשֶׁבָא יוֹם  
הַשְּׁנִי, יִהְיֶה הוֹלֵךְ וּמִתְרַחֵב בְּ'תוֹסְפוֹת קַדְשָׁה  
יִתְרָה'. וְכֵן בְּכָל פֶּעַם וּפֶעַם - וַזֶּה בְּחִינַת  
'אֲרִיכוֹת־יָמִים'.

וְ'אַבְרָהָם' שְׂזָכָה לְבְּחִינַת 'זָקֵן', בְּחִינַת  
'אֲרִיכוֹת־יָמִים', עַל־יְדֵי־זֶה  
זָכָה לְ'עֲשִׂירוֹת', בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כד, א):  
'וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בְּיָמָיו, וְה' בֵּרַךְ אֶת  
אַבְרָהָם בְּכָל'.

וַזֶּה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיט, ק): "מִזְקֵנִים  
אֶתְבוֹנֵן" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת 'זָקֵן' הַנ"ל,  
בָּא לְ'הַתְבוֹנְנוֹת', שֶׁהוּא בָּא עַל־יְדֵי  
'עֲשִׂירוֹת', שְׁנִמְשָׁךְ לְתוֹךְ 'אֲרִיכוֹת־יָמִים',  
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'זָקֵן'.

וּבְחִינַת 'זָקֵן' - דְּהֵינּוּ לְהַרְחִיב וּלְהֶאָרִיךְ  
יָמָיו בְּ'תוֹסְפוֹת קַדְשָׁה' בְּכָל פֶּעַם  
כְּנ"ל - הוּא עַל־יְדֵי 'יְרָאָה' וְכוּ', בְּבְחִינַת  
(מְשָׁלֵי י, כז) "יְרָאת ה' תוֹסִיף יָמִים".

## טז

(ח"א פד)

"בְּמָה הָאֲרַכְתָּ יָמַי, אָמַר לוֹ: וַתֵּרֶן הִיִּיתִי  
בְּמִמוֹנִי" (מְגִלָּה כח.). דְּאִיתָא בְּזִהְרֵי  
הַקְּדוּשׁ (נְשֵׂא קכג):

"תָּא חֲזִי: לְשִׁית יָמֵי בְּרֵאשִׁית, לְכָל חַד  
אֵית לָהּ פְּרָצוּפָה דְּהָהוּא דְּרֵנָא  
דְּאֲנַהֲיג לָהּ, וְלֹא תִשְׁכַּח יוֹם דְּלִית בֵּיה טוֹב  
וְכוּ'.

וְזֶה שֶׁשָּׁאֵל הַתָּנָא: "בְּמָה הָאֲרַכְתָּ יָמִים"!? - הֵינּוּ: בְּאֵיזָה מְדָה מִן הַמְדוּת נִכְנַסְתָּ לְה'טוֹב־הַגְנוּז, וְהָאֲרַכְתָּ הַיָּמִים שְׁלֹךְ לַהֲיוֹת גְּדוֹלִים בְּנִ"ל?!

וְהַשִּׁיב לוֹ: "וְתָרַן הָיִיתִי בְּמִמוֹנֵי" - שֶׁזֶּה הִיא מְדַת אַבְרָהָם אֲבִינוּ, וְהִיא "תַּרְעָא דְאִיתְקָרִי אַתְבָּה", וְהוּא "סְטָרָא דִימִינָא". וְאִתָּא בִּתְקוּנֵיזְהָר' (קכט.) "מְסֻטָּרָא דִימִינָא, מַחָא הוּרָא בְּכַסְפָּא" [מצד ימין, מח לָבָן כַּסְפָּא].

הֵינּוּ: שְׁכָל הַמְקַטְרָגִים וְכָל הַנְּחָשִׁים וְעַקְרָבִים, הֵינּוּ הַ'מַּחְשְׁבוֹת־זְרוּת' שְׁמִבְלַבְלִין מַחְשְׁבֵתָהּ, נַעֲשִׂין "חוּרָא בְּכַסְפָּא" [לְבַנִּים כַּסְפָּא, שְׁנַחֲפָכִים לְאוֹהֲבִים].

וְלִכְךָ נֹאמֵר בְּאַבְרָהָם' (פְּרָאשִׁית כד, א): "וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַיָּמִים" - הֵינּוּ: שֶׁהָיוּ כָּל הַיָּמִים שְׁלוֹ שְׁלָמִים וְגְדוֹלִים. כִּי "מְסֻטָּרָא דִימִינָא, מַחָא הוּרָא בְּכַסְפָּא", וּמִן הַ'קַּטְגוֹר' נַעֲשֶׂה 'סַגְגוֹר', וְהָיָה יָכוֹל לָבֵא בְּכָל יוֹם אֶל הַ'טוֹב־הַגְנוּז' הַשִּׁיךְ לוֹ.

יז

(ח"ב נט)

"יֵשׁ זְרִיז וְנִשְׁכָּר, זְרִיז וְנִפְסָד" (פְּסָחִים נ:).

כִּי "מַצְוָה גּוֹרֶרֶת מַצְוָה" (אָבוֹת פ"ד מ"ב), שֶׁהַ'מַּצְוָה' גּוֹרֶרֶת חֲבֵרְתָהּ. וּבּוֹדָאֵי יֵשׁ אֵיזָה בְּחִינָה 'בִּין־הַמַּצְוֹת', 'בִּין מַצְוָה לְמַצְוָה', שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר מַצְוָה אַחַת לַחֲבֵרְתָהּ, אֲשֶׁר עַל־יַד־יֵזָה, הַמַּצְוֹת נִגְרָרִים אַחַת אַחֵר חֲבֵרְתָהּ.

וּבְאַמְתָּ: זֹאת הַבְּחִינָה בַּעֲצָמָה, הֵינּוּ מַה שֶׁהוּא 'בִּין־הַמַּצְוֹת', הִיא גַם־כֵּן יִקְרָה מְאֹד.

וְעַל־כֵּן מִי שֶׁהוּא צָדִיק מְנַעֲרִיו וְהוֹלֵךְ בְּדַרְךְ הַיָּשָׁר מִיָּמָיו מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּאַבְרָהָם (פְּרָאשִׁית כד, א): "וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַיָּמִים" - "שֶׁאַבְרָהָם' בָּא לְדַרְגָּא שְׁלוֹ עַל־יַדֵּי הַיָּמִים" (זְהָר חֵי־שָׁרָה קכט.), כִּי "בֵּן שְׁלֹשׁ שָׁנִים הִפִּיר אֶת בּוֹרְאוֹ" (נְדָרִים לב), וְהָיָה הוֹלֵךְ תָּמִיד מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא. - וְכִי שֶׁהוּא בְּבַחֲינָה זֹה, מִפְּסִיד עַל־יַדֵּי הַזְּרִיזוֹת.

כִּי כִּשְׁהוּא זְרִיז גְּדוֹל וְרָץ בְּזִרְיּוֹת מְמַצְוָה לְמַצְוָה - אֲזִי מִפְּסִיד עַל־יַד־יֵזָה אֶת בְּחִינַת הַקְּדוּשָׁה, מַה שֶׁהוּא 'בִּין מַצְוָה לְמַצְוָה' בְּנִ"ל.

כִּי עַל־יַדֵּי הַזְּרִיזוֹת, עוֹבֵר וּמְדַלֵּג עַל הַבְּחִינָה הַזֹּאת - כִּי הַמַּצְוָה בַּעֲצָמָה הוֹלֶכֶת אֲלֵיו, כִּי הִיא נִמְשַׁכֶּת וְנִגְרָרֶת אֲלָיו עַל־יַדֵּי הַמַּצְוָה רֵאשׁוֹנָה שְׁגוֹרֶרֶת הַשְּׂנֵיָה. וְכַשְּׁגַם הוּא רָץ בְּזִרְיּוֹת אֶל הַ'מַּצְוָה', אֲזִי יוֹכֵל לְדַלֵּג וְלַעֲבֹר מַה שֶׁהוּא 'בִּין־הַמַּצְוֹת', וְעַל־כֵּן הוּא "זְרִיז וְנִפְסָד".

אַבָּל כִּשְׁשׁוּחָה קָצֵת - יוֹכֵל בְּתוֹךְ כָּךְ לְהַשִּׁיג, גַּם הַבְּחִינָה שֶׁ'בִּין הַמַּצְוֹת'.

וְכַל־זֶה לְמִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי־הַשֵּׁם כַּסְדָּר מְנַעֲרִיו. אַבָּל מִי שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה - הוּא צָרִיךְ דּוֹקָא לַהֲיוֹת זְרִיז גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, לְמַהֵר וְלָרוּץ מְאֹד לְהַמְלִט עַל נַפְשׁוֹ, וְאִסוּר לוֹ לְשָׁחוֹת כָּלֵל לְעַמֵּד וּלְהַתְּיָשֵׁב.

כִּי 'בַּעֲלֵ־תְשׁוּבָה' אֵינּוּ הוֹלֵךְ מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא כָּלֵל, וְאֵין 'בֵּינּוּ' ו'בִּין־הַקְּדוּשָׁה' שׁוֹם בְּחִינָה הַנִּ"ל - כִּי הוּא צָרִיךְ לְהַתְּחִיל מִחֲדָשׁ, וְהוּא צָרִיךְ לָרוּץ וְלְדַלֵּג אֶל הַקְּדוּשָׁה וְכו'.

**יח.**

(ח"ב פג)

על־ידי 'תקוני־הברית' שהוא 'קשת' - יכול להוציא ה'חצים', שהיא ה'תפלה', שהיא "ח"י ברכאן דצלותא - שהם תלת ווי"ן" (תקוני־זהר מא. מח.), בְּחִינַת 'חצים' וכו'.

ואז התחלת צמיחת קרן משיח, בבחינת (תהלים קלב, יז): "אצמיח קרן לדוד", בבחינת (חבביק ג, ד): "קרנים מידו לו".

"ידו" - זה בבחינת 'תפלה', ו'תפלות' הם 'שלישה', כי 'כלליות משיח', ב'אבות' - הינו 'משיח', שהוא ה'דבור', שבו מתפלל, בבחינת "משיח אלמים" (תפלת נשמת), הוא מ'אש מים רוח'.

ואז נעשה 'בן־חורין' - הינו: שבא ל'קדשת שבת' שאסור במלאכה.

כי "שבת, זו שיי"ן ב"ת. שיי"ן 'תלת גונין' (ב"ת דא 'בת עין") (תקוני־זהר קכו:), 'אש רוח מים'.

"בת" - היא ה'תפלה' שהן ה'ברכות', בבחינת (בבא־בבא טז:): "בת היא לו ובכל שמה" - בבחינת 'ברכות', בבחינת (בראשית כד, א): "וזה ברה את אברהם בכל".

**יט.**

(ספר־המדות, בנים ח"ב טז; ממון ח"ב כא; נסיון ח"ב ג)

מי שהוא שולט ביצרו - א) בניו אינם יוצאים לתרבות־רעה. ב) ועל־ידי־זה ממונו נתברך. ג) ועל־ידי־זה לא יבוא לידי נסיון.

והרב מטשעהרין ז"ל, ציין ל'בראשית־רבה' נט, ז: "וזה ברה את אברהם בכל" - רבי לוי אמר: 'תלת. א) "בכל" - שהשליטו ביצרו. ב) "בכל" - שעשה ישמעאל תשובה בחייו. ג) "בכל" - שלא חסר קלרין [אוצרות] שלו כלום. רבי לוי בשם רבי חמא אמר: "בכל" - שלא חזר ונסה אותו].



"ויאמר אברהם אל עבדו וגו', שים נא ידך תחת ירכי" (בראשית כד, ב)

**כ.**

(ח"א לא, ה)

יש שני בחינות ברית: א) בבחינת 'אברהם'. ב) בבחינת 'אליעזר'.

א) 'אברהם' הוא 'ברית־על־אה' וכו'. ב) ו'אליעזר' הוא 'ברית־תתאה' - בבחינות (שמות כג, כא): "כי שמי בקרבו", "שמו כשם רבו" (סנהדרין לח:), שהוא 'הנוף' 'מט"ט' (זהר בראשית כז, בלק קפט: תקוני־זהר קיט: זהר־תקדש רות). בבחינות (בראשית יד, יד): "וירק את הניכיו", בבחינות (משלי כב, ו): "הנהג לנער", בבחינות (קהלת י, טז): "אי לך ארץ שמלכך נער".

והוא 'תחת ברית על־אה', בבחינות (בראשית כד, ב): "שים נא ידך תחת' ירכי" וכו'.

ובכל־מקום שמוזכר 'צדיק', גם 'ברית תתאה' נכלל בו, כי ה'תחתון' נכלל ב'עליון', בבחינת: "ידך תחת' ירכי".



”וְלִמְחַת אִשָּׁה לְבָנִי לִיצְחָק” (בראשית כד, ד)  
 – עֲנִינִי שְׂדוּכִים וְזוּגִים –

אָמָה, שְׂאִשְׁתּוֹ נַעֲשִׂית לוֹ אִם” (זהר לך-לך צב.  
 משפטים ק.).

**נא.**

(ח"א ט, ב)

וְדַע: ”שֵׁשׁ שָׁנִים עֶשֶׂר שְׁבֻטִים, בְּנֶגֶד שָׁנִים עֶשֶׂר מְזֻלוֹת” (שמות-רבה טו, ו; תקוני-זהר לו, נט.), ו”כָּל שְׁבֻט וְשְׁבֻט, יֵשׁ לוֹ גִּסְחָא מִיְחֻדָּת וְשַׁעַר מִיְחָד לְכַנֵּס דְּרֻד שָׁם תְּפֻלָּתוֹ” (שערי-הכנעות, דרושי עלינו-לשבח א). וְכָל שְׁבֻט מְעוֹרָר בְּתְפֻלָּתוֹ, כַּח מְזֻלוֹ שְׁבֻשָׁנִים עֶשֶׂר מְזֻלוֹת, וְהַמְזֻל מְאִיר לְמִטָּה וּמְגַדֵּל הַצִּמְחָה וְשָׂאָר דְּבָרָיו הַצְּרִיכִים אֵלָיו.

”וַיֹּאכַל חָצִי בְּשָׂרוֹ” – הִינּוּ שָׂאִין לוֹ בְּתַ-זוּג, כִּי הִבְעֵל וְאִשְׁתּוֹ הֵם תְּרֵי פְלִגְנָא גּוֹפָא, וְעַכְשָׁיו שְׂאִשְׁתּוֹ הִיא אָמוֹ, נִמְצָא: שְׂנַאֲכַל חָצִי בְּשָׂרוֹ וְאִין לוֹ בְּתַ-זוּג.

**פרוש** (מוהר"ת ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): כִּי מִי שְׁמַת בְּלֹא בָּנִים, אִשְׁתּוֹ צְרִיכָה לְהַתִּיבָם, וְנִתְגַּלְגַּל הַמַּת בְּהֶבֶן הַנוֹלָד מֵאִשְׁתּוֹ שְׁנַתִּיבָמָה לְאַחִיו, כְּמִבְּאָר בְּסָבָא (זהר משפטים ק:): ”אֶתְתָּה אָמָה”. וְהוּא צַעַר וְעֵנֶשׂ גָּדוֹל לְהַמַּת שְׂאִשְׁתּוֹ נַעֲשִׂית לוֹ אִם, כִּי עַכְשָׁיו מְכָרַח לְהִיּוֹת נוֹלָד מֵאִשְׁתּוֹ, וְאִשְׁתּוֹ נַעֲשִׂית לוֹ אִם.

וְזֶה שְׂאִמְרוֹ חַז”ל (סוטה ב): ”קָשָׁה זְוִיגוּ בְּקָרִיעַת יַם־סוּף”. כִּי ”הַיַּם־סוּף נִקְרַע לְשָׁנִים עֶשֶׂר קָרְעִים, בְּנֶגֶד שָׁנִים עֶשֶׂר שְׁבֻטִים” (פרקי-דרבנא ליעזר מב; תקוני-זהר נח:). – ו”בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתְפֻלָּתָם, גּוֹרְמִים זְוִיגָא דְקַדְשָׁא־בְרִידָהוּא וְשְׂכִינְתָּה” (זהר; פרי-עץ חיים קריאת-שמע פ”ד; שערי-הכנעות שְׁמַת, הַקְּדָמָה; ועוד) – וְלִפִּי הַזְוִיג שְׁגוֹרָם בְּתְפֻלָּתוֹ, כִּן זֹכָה לְזְוִיגוֹ. ו”הַתְּפִלָּה הֵם שְׁתִּים עֶשְׂרֵה גִּסְחָאוֹת” – לְפִיכֵן הַזְוִיג בְּקָרִיעַת יַם־סוּף, שֶׁהֵם שָׁנִים עֶשֶׂר.

וּמְחַמַּת־זֶה: בֶּן הַיְבָמָה הַזֶּה שְׁנוֹלָד מֵהַיְבוּם, אִי־אֶפְשָׁר לוֹ לְמַצָּא זְוִיגוֹ כִּי אִם בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים, כְּמוֹבָא (זהר לך-לך צב), שְׁעָלְיוֹ נֹאֲמַר (מועד-קטן יח:): ”כִּן יְקַדְּמֵנוּ אַחֵר בְּרַחֲמִים”, עֵינֵי־שָׁם.

כִּי זֶה בֶּן הַיְבָמָה שְׂבָאָמָת הוּא בְּעֵלָה שָׁל הַיְבָמָה, וְאִשְׁתּוֹ נַעֲשִׂית לוֹ אִם – אִין לוֹ בְּתַ-זוּג, מֵאַחַר שְׁבַת־זְוִיגוֹ נַעֲשִׂית לוֹ אִם.

[לקוטי-עצות, חתון א (על-פי תורה הנ"ל): עֲלִיָּדִי תְפִלָּה בְּכַח, זֹכָה לְזְוִיגוֹ].

**נב.**

(ח"א נא, ו)

וְזֶה שְׂבָקֵשׁ אַהֲרֹן (שם שם, יב): ”אֵל נָא תְהִי כַּמַּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֵם אָמוֹ וַיֹּאכַל חָצִי בְּשָׂרוֹ”. כִּי עֲלִיָּדִי ”סִגְרֵוֹ דְנִהוּרָא עֲלָאָה” (זהר תזריע מט:), הִיא בְּבַחֲיִנַת מַת, כִּי ”מְצַרְעַת חָשׁוּב כַּמַּת” (נדרים סד:).

וְזֶהוּ שְׂפָרֵשׁ רַבֵּנוּ ז”ל: שְׂבָקֵשׁ אַהֲרֹן עַל מְרִים שְׂפָגְמָה בְּשִׁכְלֵה־הַפָּנִים, שְׂזָהוּ הַפָּגָם שָׁל הַמַּת בְּלֹא בָּנִים כַּנ”ל, שְׁלֹא תִּהְיֶה נַעֲנֶשֶׁת חֲסִי־שְׁלוֹם בְּעֵנֶשׂ הַיְבוּם.

וְזֶהוּ: ”אֵל נָא תְהִי כַּמַּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֵם אָמוֹ” – שְׁלֹא תִּהְיֶה כַּמַּת בְּלֹא בָּנִים, אֲשֶׁר מְכָרַח לְצִאת שְׁנִית בְּגִלְגוּל מִרְחֵם אָמוֹ, הִינּוּ שְׂאִשְׁתּוֹ נַעֲשִׂית לוֹ אִם, אֲשֶׁר מְחַמַּת זֶה ”וַיֹּאכַל חָצִי בְּשָׂרוֹ” – הִינּוּ: חָצִי גּוֹפּוֹ נֹאֲכַל, שָׂאִין לוֹ בְּתַ-זוּג, שְׁהִיא חָצִי בְּשָׂרוֹ פְלִגְנָא גּוֹפּוֹ.

”אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֵם אָמוֹ” – זֶה בְּחִינַת יְבוּם – שְׁעָלִיָּדִי הַיְבוּם, ”אֶתְתָּה

הוא בהעלם" (זהר וילך רפג): - כי אין יודעין מהתאחדות שלהם עד השדוף, ואזי נתגלה ההתקשרות שלהם, שהיה עד עתה בהעלם.

אך זה ההתגלות של ההתקשרות שנתגלה בעת התנאים - הוא בבחינת (יחזקאל א, יד): "והחיות רצוא ושוב" - כי בשעת השדוף נתגלה ההתקשרות, ותכף ומיד נתעלם, כי אחר-כך נתפדין ונתרחקין, כי עדין היא אסורה עליו עד החפה.

ובשביל-זה שוברין כלי-הרס' בשעת 'התקשרות השדוף' - זה מרמז על סוד: (שם): "והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק", פרוש: "כאור היוצא מן החרסין" (תגינה יג). דהיינו: הניצוץ שיוצא בשעה ששוברין כלי-הרס, שהוא רק לפי שעה.

### כה.

(ח"ב ב, ד)

נמצא להלן בפסוק (בראשית כד, ו): "אשר הנחני בדרך אמת" (בראשית כד, מח).

### כו.

(ח"ב כט)

כשארע שאלה בבית האדם על-ידי תערובת אסור בהתר, ואין בהתר פדי לבטל את האסור - בזה מראין לו: "שפגם באיזהו יחוד של מעלה!" - כי כל היחודים והזיוגים, הם בחינת 'בטול אסור'.

וזה בחינת (ברכת ארוסין): "ואסר לנו את הארוסות, והתיר לנו את הנשואות" - נמצא: שמ'אסור' נעשה 'התר'. כי בתחלה היא 'ארוסה', ואז היא 'אסורה', ואחר-כך נעשית 'התר' ב'נשואין'.

[חיי-מוהר"ן טז: מה שכתב שם (בלקוטר-מוהר"ן ח"א כא) בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר יב, יב): "אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו" - שזה בחינת 'עגש היבום', עגש-שם, יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו 'מרים' ז"ל, שהיתה פלתו של הרב ר' ליבוש מוואלטשיסק זצ"ל, שנסע לארץ-ישראל עם כל בניו, ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ-ישראל, וכמה שנים אחר פטירת רבנו ז"ל נתיבמה שם].

### כג.

(ח"א ס, ח)

יש 'בטחון דסטרא-אחרא', בחינת: "מבטח בוגד" (משלי כה, יט). ועל-ידי 'התקשרות הזיוגים דקדשה', שהוא בשביל 'הולדה', שהוא בחינת 'בטחון דקדשה', בחינת 'פליזת' שהם 'פלי הולדה' וכו' - על-ידי-זה נשבר ה'בטחון דסטרא-אחרא' ב'הרס הנשבר'.

ועל-זה מרמז: מה ששוברין כלי-הרס בשעת התקשרות השדוכים, בבחינת (ישעיה ל, יב-יד): "ותבטחו בעשק ונלוז וכו', ושברה כשבר גבל יוצרים וכו', ולא ימצא במכתתו הרש וכו'" (על-פי 'קצור לקוטר-מוהר"ן אות יב; 'לקוטר-עצות' בטחון ד - עין שם בפנים באריכות ענין ה'בטחון דסטרא-אחרא').

וגם מרמזין להם: שאם לא יתנהגו בקדשה, ויבגדו חסו-שלום בבחינת ה'בטחון', בבחינת ה'הולדה' - אזי יהיו בבחינת 'שבירת כלי-הרס', שזה נעשה על-ידי "מבטח בוגד".

### כד.

(ח"א רסה)

טעם על 'שבירת כלי-הרס' בשעת 'התקשרות השדוף' - כי "אלו נשמות של הזיוג, הם למעלה אחד, אך למטה ההתקשרות וההתאחדות שלהם

**וְעַל-כֵּן** גַּם בַּזְּנוּג הַתַּחְתּוֹן שֶׁל זֶה הָעוֹלָם, נֹאמַר (תהלים סח, ז): **"אֱלֹקִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָה"**, "הֵינּוּ זְנוּגִים" (סוטה ב. סנהדרין כב.). אַזִּי (תהלים שם): **"מוֹצִיא אֲסִירִים בַּבּוֹשְׁרוֹת"** - הֵינּוּ: שְׁנַעֲשֶׂה הָאֲסוּר, 'כָּשֶׁר וְהַתֵּר' - בַּחֲנִינֵת 'בְּטוֹל הָאֲסוּר, כַּנ"ל.

**וְעַל-כֵּן** כְּשֶׁאֵין נִתְבַטַּל הָאֲסוּר, וְהַשְׂאֵלָה אֲסוּרָה, הִיא סִימָן שֶׁפָּגַם בַּיְחוד שֶׁל מַעֲלָה' - כִּי הַיְחוד' הוּא בַּחֲנִינֵת 'בְּטוֹל הָאֲסוּר' כַּנ"ל.

**נז.**

(ח"ב לד)

**אֲצֵל** סַתֵּם בְּנֵי-אָדָם, אֵין הַשְׂמָחָה שֶׁל כָּל הַטּוֹבוֹת בַּיְחַד - כִּי יֵשׁ חַלּוּקִים רַבִּים בְּעֵינֵי הַשְׂמָחָה.

**לְמַשָּׁל:** כְּשֶׁבָּאֵין עַל חֲתָנָה - א) יֵשׁ מִי שֶׁשָּׂמַח מִן הָאֲכִילָה שְׂאוּכַל, דְּגִים וּבָשָׂר וּכְיוֹצֵא. ב) וְיֵשׁ אֶחָד שֶׁשָּׂמַח מִן הַכְּלִי-זָמֵר. ג) וְיֵשׁ שֶׁשָּׂמַח מִדְּבָרִים אַחֲרִים כְּיוֹצֵא בָּהֶם. ד) וְיֵשׁ שֶׁשָּׂמַח מִן הַחֲתָנָה עֲצָמָה, כַּגּוֹן הַמְּחַתְּנִים, שְׂאִינֵן מְשַׁגִּיחִים עַל אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, רַק שְׂמֵחִים מִן הַחֲתָנָה עֲצָמָה. ה) וְכְיוֹצֵא שְׂאֵר חַלּוּקִים.

**אָבֵל** אֵין אָדָם שִׁיחֶיהָ שָׂמַח מִכָּל הַשְׂמָחוֹת בַּיְחַד. וְאִפְלוּ מִי שֶׁשָּׂמַח מִכָּל הַדְּבָרִים הַנ"ל, אַף-עַל-פִּי-כֵן אֵין הַשְׂמָחָה מִכָּל הַדְּבָרִים בַּיְחַד, רַק מִכָּל-אֶחָד בַּפְּנֵי-עֲצָמוֹ בְּזֶה אַחַר זֶה.

ו) גַּם יֵשׁ אֶחָד, שְׂאִין לוֹ שׁוּם שְׂמָחָה כָּלֵל, לֹא מִן הָאֲכִילָה וְשִׁתְיָה וְלֹא מִשְׂאֵר דְּבָרִים. וְאִדְרָבָּא: יֵשׁ לוֹ קִנְיָה וְצַעַר, שֶׁמִּקְנָא עַל הַשְּׂדוּדָה, עַל שֶׁזֶה נִשְׁתַּדָּד בְּזֶה.

**אָבֵל** שְׁלֵמוֹת וְגִדְלוֹת הַשְׂמָחָה הוּא: "מִי שֶׁזָּכָה לְשָׂמַח מִכָּל הַטּוֹבוֹת בַּיְחַד!"

**וְזֶה** אֵי-אֶפְשָׁר: כִּי-אִם כְּשֶׁמִּסְתַּכֵּל לְמַעֲלָה עַל כָּל הַטּוֹבָה, דְּהֵינּוּ: עַל הַשְּׂרֵשׁ שֶׁשָּׂמַשׁ נִמְשָׁכִין כָּל הַטּוֹבוֹת - וְשֵׁם בְּהַשְּׂרֵשׁ הַכָּל אֶחָד, וְאִזִּי שְׂמָחָתוֹ מִכָּל הַטּוֹבוֹת בַּיְחַד, וְאִזִּי הַשְׂמָחָה גְּדוֹלָה מְאֹד, וּמְאִירָה בְּאוֹר גְּדוֹל מְאֹד.

**כִּי** עַל-יְדֵי הַכְּלָלוֹת שֶׁנִּכְלָל שְׂמָחָה בַּחֲבֵרְתָּהּ - נִגְדָּל בַּיּוֹתֵר 'אוֹר הַשְׂמָחוֹת'. וְכֵן כָּל מָה שֶׁנִּכְלָלִין יוֹתֵר רַבּוּי הַשְׂמָחוֹת זֶה בְּזֶה - נִגְדָּל וְנִתְוַסֵּף 'אוֹר הַשְׂמָחָה' בַּיּוֹתֵר וַיּוֹתֵר, עַל-יְדֵי הַתְּנוּצָצוֹת שֶׁמִּתְנוּצֵץ מִשְׂמָחָה לְחֲבֵרְתָּהּ. וְכָל מָה שֶׁיֵּשׁ יוֹתֵר 'שְׂמָחוֹת' שֶׁנִּכְלָלִין בַּיְחַד, נִתְוַסֵּף בַּיּוֹתֵר וַיּוֹתֵר אוֹר הַהֲתַנּוּצָצוֹת.

**וְעַל-כֵּן** כְּשֶׁנִּכְלָל הַשְׂמָחָה שֶׁל כָּל הַטּוֹבוֹת בַּיְחַד - אַזִּי אוֹר הַשְׂמָחָה גְּדוֹל מְאֹד, עַל-יְדֵי רַבּוּי הַהֲתַנּוּצָצוֹת מְזֶה לְזֶה וּמְזֶה לְזֶה כַּנ"ל.

**נח.**

(ח"ב פז)

**נִמְצָא** לְהֵלֵךְ בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית כד, ח): **"וְאִם לֹא תֵאבֹה הָאִשָּׁה לְלַכֵּת אַחֲרַיךָ"**.

**נט.**

(ח"ב פט)

**ה'דַּעַת'** מְשֻׁדָּד כָּל הַשְּׂדוּכִים! - כִּי כָּל הַשְּׂדוּכִים הֵם 'שְׁנֵי הַפְּכִים', וְה'דַּעַת' הוּא הַמִּתְנוּד בֵּין 'שְׁנֵי הַפְּכִים'.

**עַל-כֵּן** כָּל הַשְּׂדוּכִים שֶׁבְּעוֹלָם - כָּלֵם נַעֲשִׂים עַל-יְדֵי הַבְּרִדַּעַת שֶׁיֵּשׁ בְּעוֹלָם.

**וְעַל-כֵּן** לְפַעְמִים קָשָׁה לְמַצֵּא זְנוּגוֹ - כִּי לְפַעְמִים שְׁנֵי הַמְּשֻׁדָּכִים רְחוּקִים

מאד, והם שני הפכים ביותר זה מזה, על-כן קשה למצא זוגו.

והתקון לזה: שצריך שיבא להברידעת לשמע תורה מפיו, ועל-ידי-זה יכול למצא השדוך שלו.

כי כל-זמן שהדעת בכח - אזי לפעמים אי-אפשר לחבר המשדכים, בשהם בהפך גדול זה מזה, כי לפעמים הם בהפך גדול מאד זה מזה, ואז אי-אפשר לה'דעת' לחבר אותם כל זמן שהדעת בכח.

על-כן צריך לשמע תורה מפיו, שאז יוצא ה'דעת', בבחינת (משלי ב, ו): "מפיו דעת ותבונה". ואזי בשיוצא הדעת מבח א'ל הפעל, אזי יכול לשדכם, אף אם הם בהפך גדול זה מזה.

וזוה אותיות 'שידוך' - ראשי-תבות (מלאכי ב, ז): "כי שפתי כ'הן י'שמרו דעת ו'תורה". וזהו: "יבקשו מפיהו" - כי צריך לבקש התורה מ'פיו' דוקא, כדי להוציא ה'דעת' מבח א'ל הפעל כנ"ל.

ועל-כן צריך לשמע 'תורה דוקא' מפיו, אף שגם בדבורים פשוטים של ה'ברידעת', יש בהם גם-כן 'דעת', אף-על-פי-כן צריך לשמע 'תורה דוקא'.

כי ה'תורה' נקראת 'כלה', כמו שאמרו חז"ל (ברכות נז, פסחים מט:): "אל תקרי מורשה, אלא מארסה". ויש בה גם-כן שני הפכים, כי יש בה 'שני מיני אותיות'.

וכשהצדיק אומר 'תורה', הוא בחינת 'משדך שדוכין' - כי "דברי-תורה עניים במקום זה ועשירים במקום אחר" (ירושלמי ראש-השנה פ"ג ה"ה), וצריך לחבר דברי-תורה במקום למקום, כי מחברים יחד

דברי-תורה ממקומות מפזרים שרחוקים זה מזה. ועל-ידי-זה נעשה החדוש שמוחדשים.

נמצא: כשהצדיק ה'ברידעת' אומר תורה - הוא 'משדך שדוכים'. על-כן צריכין לשמע מפיו 'תורה דוקא' - ועל-ידי-זה יכולין למצא זוגו.

ל

(ח"ב צ)

טעם על 'שבירת כלי-חרס' בשעת השדוך! - שהוא בחינת (רש"י ירמיה יט, ב): "שער החרסית היה בירושלים, שהיו משליכין שם שברי חרסים". וזה השער הוא כנגד פתחה של גיהנם, כמו שכתוב (ירמיה שם): "ויצאת אל גי בן הנם אשר פתח שער החרסית", ו"גי בן הנם" זהו בחינת ה'גיהנם" (סופה לב: ערובין יט).

וזוהו ששוכרין כלי חרס בשעת השדוך! - כי מרמזים לו בזה שני ענינים:

אם היא 'אשה רעה' - תזהר לבל תבגד בה, רק תקבל באהבה, כי על-ידי-זה "אינך רואה פני גיהנם!" (ערובין מא:).

אם היא 'אשה טובה' - דע וזכר: שיש גיהנם, ולא תהיה נמשך אחר תאותה, ותקדש עצמך כראוי!

וכל-זה מרמזין לו על-ידי 'שבירת כלי-חרס', שהוא בחינת 'שער החרסית', שהוא בחינת 'פתחה של גיהנם'.

לא

(ספורי-מעשיות, מעשה ב מ'מלך ומיסר')

מעשה בקיסר אחד, שלא היה לו בנים. גם מלך אחד לא היה לו בנים.

וְנָסַע הַקִּיסָר עַל הָאָרֶץ, לְשׁוֹטֵט לְבַקֵּשׁ: "אוֹלֵי יִמְצָא אֵיזָה עֲצָה וְתִרְוַפָּה לְהוֹלִיד בְּנִים!" - גַּם הַמֶּלֶךְ נָסַע כְּמוֹ כֵּן. וְנִזְדַּמְנוּ שְׁנֵיהֶם לְפָנָדֵק אֶחָד, וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים זֶה מִזֶּה.

**וְהַכִּיר** הַקִּיסָר בְּהַמֶּלֶךְ: שֵׁישׁ לוֹ נִמוּס (שֶׁל מַלְכוּת)! - וְשָׂאֵל אוֹתוֹ, וְהוֹדָה לוֹ שֶׁהוּא מֶלֶךְ. גַּם הַמֶּלֶךְ הַכִּיר בְּקִיסָר גַּם-כֵּן, וְהוֹדָה לוֹ גַּם-כֵּן. וְהוֹדִיעוּ זֶה לְזֶה: "שְׁנוּסֵעִים בְּשִׁבִיל בְּנִים!"

**וְנִתְקַשְּׂרוּ** שְׁנֵיהֶם: "בְּאֵם שְׁיָבוֹאוּ לְבֵיתָם, וְיִוֹלִידוּ נְשׁוֹתֵיהֶם זָכָר וְנִקְבָּה, בְּאִפֶּן שְׁיִהְיוּ יְכוּלִים לְהִתְחַתֵּן - אָזִי יִתְחַתְּנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם!" - וְנָסַע הַקִּיסָר לְבֵיתוֹ וְהוֹלִיד בֵּיתוֹ, וְהַמֶּלֶךְ נָסַע לְבֵיתוֹ וְהוֹלִיד בֵּן, וְהִתְקַשְּׂרוּת הַנַּ"ל נִשְׁפַּח מֵהֶם.

**וְשָׁלַח** הַקִּיסָר אֶת בֵּיתוֹ לְלַמֵּד, גַּם הַמֶּלֶךְ שָׁלַח אֶת בְּנֵי לְלַמֵּד וְנִזְדַּמְנוּ שְׁנֵיהֶם אֶצֶל מְלָמֵד אֶחָד, וְהָיוּ אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה מְאֹד, וְנִתְקַשְּׂרוּ בֵּינֵיהֶם: "שְׁיִשְׂאוּ זֶה לְזֶה" - וְנָטַל הַבֶּן מֶלֶךְ 'טַבַּעַת', וְנָתַן עַל-יָדָהּ, וְנִתְחַתְּנוּ יַחַד.

**אֲחֵר-כֵּן** שָׁלַח הַקִּיסָר אַחֵר בֵּיתוֹ וְהִבִּיֵּאָה לְבֵיתוֹ. גַּם הַמֶּלֶךְ שָׁלַח אַחֵר בְּנֵי וְהִבִּיאוּ לְבֵיתוֹ. וְהָיוּ מְדַבְּרִים שְׂדוּכִים לְבֵית-הַקִּיסָר, וְלֹא רָצְתָה שׁוּם שְׂדוּדָה, מִחֲמַת הַתְּקַשְּׂרוּת הַנַּ"ל.

**וְהַבֶּן-מֶלֶךְ** הָיָה מְגַעֲגַע מְאֹד אַחֲרֶיהָ. גַּם הִבְתִּי-קִיסָר הִיָּתָה עֲצָבָה תָּמִיד. וְהָיָה הַקִּיסָר מוֹלִיכָה לְחִצְרוֹת שָׁלוֹ וּפְלָטִין [אַרְמוֹנוֹת] שָׁלוֹ, וְהִרְאָה אוֹתָהּ גְּדֻלָּתָהּ, וְהִיא הִיָּתָה עֲצָבָה. וְהַבֶּן-מֶלֶךְ הָיָה מְגַעֲגַע מְאֹד אַחֲרֶיהָ, עַד שֶׁנִּחְלָה, וְכָל מָה שֶׁשָּׂאֵלוֹ אוֹתוֹ: "עַל מָה אַתָּה חוֹלָה!" - לֹא רָצָה לְהַגִּיד.

**וְאָמְרוּ** לְהַמְשִׁמֵּשׁ אוֹתוֹ: "אוֹלֵי תִּוְכַל אֶתָּה לְחַקֵּר אֶצְלוֹ"?! - וְאָמַר לָהֶם: "שֶׁהוּא יוֹדֵעַ - כִּי הוּא הָיָה עִמּוֹ אִזְ בְּמִקּוֹם שֶׁלָּמַד שָׁם!" - וְהַגִּיד לָהֶם הַדָּבָר.

**וְאָזִי** נִזְכַּר הַמֶּלֶךְ: "שֶׁכָּבַד נִתְחַתְּן הוּא עִם הַקִּיסָר מִקֶּדֶם!" - וְהִלֵּךְ וְכָתַב לְהַקִּיסָר: "שְׁיִכִּין עֲצָמוֹ עַל הַחֲתָנָה, כִּי כָּבַד נִתְקַשְּׂרוּ מִקֶּדֶם, בְּנַ"ל!" - וְלֹא רָצָה הַקִּיסָר, אֲדָּ לֹא הָיָה יְכוּל לְהַעֲזֹ וּלְסַרְב. וְהַשִּׁיב לוֹ: "שְׁיִשְׁלַח הַמֶּלֶךְ בְּנֵי אֱלֹו, וְיִרְאָה: אִם יוּכַל לְנַהֵג מְדִינוֹת, אָזִי יִשִּׂיא בֵּיתוֹ אֱלֹו!"

**וְשָׁלַח** בְּנֵי אֱלֹו (הַיְנוּ: שֶׁהַמֶּלֶךְ שָׁלַח בְּנֵי לְהַקִּיסָר, כְּאֲשֶׁר צִוָּה הַקִּיסָר, בְּנַ"ל). וְהוֹשִׁיבוּ הַקִּיסָר בְּתוֹךְ חֲדָר, וּמָסַר לוֹ נִירוֹת שֶׁל עֶסְקֵי הַמְּדִינָה, לְרִאוֹת: אִם יוּכַל לְנַהֵג אֶת הַמְּדִינָה.

**וְהַבֶּן-מֶלֶךְ** הָיָה מִתְגַּעֲגַע מְאֹד לְרִאוֹת אוֹתָהּ, וְלֹא הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ לְרִאוֹתָהּ. פַּעַם-אֶחָד הִלֵּךְ אֶצֶל כְּתָל שֶׁל אֶסְפִּקְלָרִיא [מְרִאָה], וְרָאָה אוֹתָהּ, וְנִפְלַח חֲלָשׁוֹת, וּבִאֲתָהּ הִיא אֱלֹו וְנִעְרַתוֹ, וְסִפְרָה לוֹ: "שְׂאִינָה רֹצָה שׁוּם שְׂדוּדָה, מִחֲמַת הַתְּקַשְּׂרוֹת עִמּוֹ!"

**וְאָמַר** לָהּ: "מָה נַעֲשֶׂה, וְאֲבִיךָ אֵינִי רֹצֵה"?! - וְאָמְרָה: "אֶף-עַל-פִּי-כֵן!" - אַחֲרֵי-כֵן הִתְיַעֲצוּ: שְׁיִנְיָחוּ לְפָרֵשׁ עֲצָמָם עַל הַיָּם. וְשָׁכְרוּ לָהֶם סְפִינָה וּפְרָשׁוֹ בָּיָם.

**וְהִלְכוּ** עַל הַיָּם, אַחֲרֵי-כֵן רָצוּ לְקָרֵב עֲצָמָם אֶל הַסְּפָר [חוֹף הַיָּם], וּבָאוּ לְסִפְרָה וְהָיָה שָׁם יַעַר, וְהִלְכוּ לָשֶׁם. וְלִקְחָהּ הַבֵּת-קִיסָר ה'טַבַּעַת' וְנִתְנָה לוֹ, וְהִיא שִׁכְבָּה שָׁם. אַחֲרֵי-כֵן רָאָה הַבֶּן-מֶלֶךְ: שֶׁבְּסִמוּךְ תַּעֲמֹד, וְהִנִּיחַ ה'טַבַּעַת' אֶצְלָהּ. אַחֲרֵי-כֵן עָמְדוּ וְהִלְכוּ אֶל הַסְּפִינָה.



**בתוך-כך נזכרה:** ששכחו ה'טבעת' שם, ושלחה אותו אחרי ה'טבעת'. והלך לשם, ולא היה יכול למצא המקום. והלך למקום אחר, ולא היה יכול למצא ה'טבעת'. והיה הולך לבקשו ממקום למקום, עד שנתעה, ולא היה יכול לחזור. והיא הלכה לבקשו, ונתעית גם-כך.

**והיה** הוא הולך ותועה, הולך ותועה. אחר-כך ראה דרך, והלך לשוב; ולא היה לו מה לעשות, ונעשה משרת.

**גם** היא היתה הולכת ותועה, וישבה עצמה, שתשב אצל הים, והלכה אל שפת הים, והיה שם אילנות של פרות, וישבה שם, וביום היתה הולכת אצל הים, אולי תמצא עוברים ושבים, והיתה מתפרנסת מהפרות, ובלילה היתה עולה על אילן פדי שתהיה נשמרת מן החיות וכו' וכו'.

**ובסוף** המעשה: "ואתה בן-מלך, גלכה ונסעה! - ושבנו לביתם".

**לב.**

(ספורי-מעשיות, מעשה י מ'בערגער ועני')

**והבערגער,** בשכר שעשה דבר כזה, וגם עמד בנסיון עמה, נפקד ונולד לו באותה שנה בן זכר.

**והיא** גם היא אשת העני הנ"ל, בשכר שעמדה בנסיון כזה עם היעדניראל וגם עמו - זכתה גם-כך וילדה נקבה.

**והיתה** יפת-תאר מאד מאד, שלא היה יפי של מין אדם כלל, כי בין בני-אדם לא נמצא יפי כזה.

**והיו** העולם אומרים: "הלואי שתתגדל!" (פי חדוש נפלא כזה קשה שיתגדל) - כי היה

יפיה ותפארתה מפלג מאד מאד, שלא נראה כזאת בעולם כלל.

**והיו** העולם באים ונכנסים לראותה, והיו משתוממים מאד על גדל יפיה המפלג מאד מאד, והיו נותנים לה מתנות מתנות מחמת חבה. והיו נותנים מתנות עד שנתעשר העני.

**והבערגער** הנ"ל נפל בדעתו: "שישתדך עם העני הנ"ל, מגדל יפיה, שהיה חדוש כזה!" - ויאמר בלבו: "אפשר על זה מראה החלום: שנושאים שלו להעני, ומעני נושאים אצלו!" - דהינו: "שישתדכו יחד, ויתערבו יחד על-ידי השדוך!"

**פעם** אחת: באתה אשת העני אצלו, ואמר לה דעתו: "שרצונו להשתדך עמה, ואפשר כזה יתקיים החלום כנ"ל!"

**השיבה** לו: "גם אני חשבתי זאת בדעתי, אך לא היה לי העזה לדבר מזה, שאני אשתדך עמכם! - אך אם אתם רוצים, בודאי אני מוכן, ולא אמנע מכם, כי כבר נשבעתי: 'שכל טובי והצלחתי לא ימנע מכם'!"

**והבן** והבת הנ"ל, למדו שניהם בחדר אחד לשונות וכיוצא בדרבם. והבת הנ"ל, היו הולכים ובאים לראותה מגדל החדוש כנ"ל, ונתנו מתנות עד שנתעשר העני. והיו באים שרים לראותה, והוטבה בעיניהם מאד. והיה יפיה חדוש גדול ביניהם, כי לא היה יפי של אנושי כלל.

**ומגדל** הפלגת יפיה, בא על דעת השרים: "להשתדך עם העני הזה!" - ושר

שהיה לו בן, חשק להתחתן עמה. אך אין נאה להם להתחתן עם כזה. על-כן הכרחו

לראות להשתדל, לגדל את האיש הזה. והשתדלו: שיעבד אצל הקיסר וכו'.

**ונעשה** מתחלה פראפירטשיק'. ואחר-כך למעלה למעלה, כי השתדלו להגביהו במהרה. עד שהלך מהר ממעלה למעלה, עד שנעשה 'יעדניאל'. והיו חפצים השרים להשתדף עמו.

**אך** היו רבים קופצים על-זה, כי כמה שרים באו על-זה, ועסקו בזה להגביהו, וגם כי לא היה אפשר לו להתחתן - מחמת ה'בערנער', שכבר היו מדברים להשתדף עמו וכו' וכו'.

**ונתקבצו** כל השרים, והספימו כלם שהוא יהיה קיסר, ונעשה קיסר (היגו העני הנ"ל נעשה קיסר).

**והיה** לוחם מלחמות, והיה מצליח מאד וכו'. עד ששאר המדינות נתיעצו למסר תחת ידו ברצון טוב, כי ראו הצלחתו הגדולה: "שכל היפי של העולם, וכל המזל של העולם, אצלו!"

**על-כן** נתקבצו כל המלכים, והספימו: "שהוא יהיה קיסר על כל העולם!" - ונתנו לו כתב באותיות של זהב.

**והקיסר** הזה, מאן עתה להשתדף עם הבערנער - כי אין נאה לקיסר להשתדף עם בערנער. ואשתו הקיסרית, היא לא זזה מן הבערנער כלל.

**וירא** הקיסר: שאי-אפשר לו לעשות שדוף אחר נגד הבערנער הנ"ל, בפרט כי אשתו מחזקת עמו מאד מאד, על-כן חשב מחשבות על הבערנער הנ"ל וכו' וכו'.

**אחר-כך** ראה הקיסר: שכל-זמן שזה הבן קיים, היגו 'בן הבערנער' הנ"ל - אי-אפשר לו לעשות שדוף אחר.

**והשתדל** להעביר את אותו הבחור של הבערנער וכו'.

**ובקשה** מהם מאד: "שיקחו שבוי אחר מחיב מיתה, להשליכו לים, ויניחו אותו הבחור הנ"ל!" - ופעלה בקשתה אצלם, ונשבעו לה שיניחוהו. וכן עשו וכו' וכו'.

**והבחור** הזה כבר היה בר-דעת, והלך לו. **וקדם** לזה, הלכה הקסרית הנ"ל וקראה לבתה הנ"ל, ואמרה לה: "בתי! תדע: שזה הבן של הבערנער, הוא החתן שלך!"

**וספרה** לה כל אותו המעשה שעבר עליה, ואיך הבערנער מסר נפשו בשבילי, והיה עמי בז' מקומות, ונשבעתי לו בהשם: 'שכל טובי לא ימנע ממנו!' - ולקחתי אותו הז' מקומות לעדות, שהם: בור ומקוה וכו' כנ"ל.

**בכך** עתה: הגה אתה הוא כל טובתי ומזלי והצלחת, ובודאי אתה שלו, ובנו הנ"ל הוא החתן שלך. ואביך מחמת גסותו רוצה להרגו חנם. וכבר השתדלתי להצילו ופעלתי שיניחוהו כנ"ל. על-כן תדע: שהוא החתן שלך (היגו בן הבערנער הנ"ל), ואל תתראי עם אחר בעולם כלל!

**ונתקבלו** דברי אמה בעיניה, כי גם היא היתה יראת-שמים? והשיבה: "שבודאי תקיים כד'."

**והלכה** הבת הזאת, ושלחה כתב אל בן הבערנער הנ"ל אל התפיסה: "שהיא מחזקת עצמה בו, והוא החתן שלה!"

**וַעֲדִין** הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים, בְּנֵי אַרְבַּע וְחָמֵשׁ שָׁנִים, וְלֹא הָיָה לָהֶם מָה לֶאֱכֹל. וַצִּעְקוּ וּבְכוּ, כִּי לֹא הָיָה לָהֶם מָה לֶאֱכֹל. בְּתוֹךְ כֵּן בָּא אֲצֵלֶם 'בַּעֲטָלְעֵר [קַבָּצוֹן] אֶחָד' עִם הַשְּׂקִים שָׁלוֹ (שְׁקוּרִי: טַאָרְבֶּעס), שְׁנוּשָׂא בָּהֶם לֶחֶם.

**וְהִתְחִילוּ** אֵלֶּיךָ הַבָּנִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, וְלִהְיוֹת פְּרוּכִים אַחֲרָיו. וְנָתַן לָהֶם לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְאָכְלוּ. וְשָׁאַל אוֹתָם: "מִהֵיכַן בָּאתֶם לְכֹאֵן?! - הַשִּׁיבוּ לִי: "אֵין אֲנִי יוֹדְעִים!" - כִּי הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים כְּנִל. וְהִתְחִיל לִילֵךְ מֵהֶם, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ: "שִׁיקַח אוֹתָם עִמּוֹ!" - וְאָמַר לָהֶם: "אֵת זֶה אֵינִי רוֹצֵה, שֶׁתִּלְכוּ עִמִּי!"

**בְּתוֹךְ-כֵּן** הִסְתַּכְּלוּ: וְהִנֵּה הוּא עוֹר! - וְהָיָה אֲצֵלֶם פְּלֹא: "מֵאַחַר שֶׁהוּא 'עוֹר', אֵיךְ יוֹדַע לִילְךְ"?! (וּבְאִמַּת הוּא חֲדוּשׁ מִה שֶׁהָיָה קִשָּׁה לָהֶם זֹאת, כִּי עֲדִין הָיוּ בָּנִים קְטַנִּים, רַק שֶׁהָיוּ בָּנִים חֲכָמִים, וְהָיָה פְּלֹא אֲצֵלֶם כְּנִל).

**וּבִרְכָם** (זֶה הַבַּעֲטָלְעֵר הָעוֹר): "שִׁיחִיו כְּמוֹתוֹ, שִׁיחִיו זִקְנִים כְּמוֹתוֹ!" - וְהִשְׁאִיר לָהֶם עוֹד לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְהִלֵּךְ לִו. וְהִבִּינוּ אֵלֶּיךָ הַבָּנִים: כִּי הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ הַשְּׂגִיחַ עֲלֵיהֶם, וְהִזְמִין לָהֶם 'בַּעֲטָלְעֵר עוֹר' בְּכֹאֵן, לִתֵּן לָהֶם אֶכֶל.

**אַחֲרֵי-כֵן** כָּלָה אֲצֵלֶם הַלֶּחֶם, וְשׁוּב הִתְחִילוּ לִצְעֵק עֲבוּר אֶכֶל. אַחֲרֵי-כֵן נִעֲשָׂה לִילָה, וְלָנוּ שָׁם. בְּבִקְרָה גַם-כֵּן לֹא הָיָה לָהֶם לֶאֱכֹל, וְהָיוּ צוֹעֲקִים וּבוֹכִים.

**וְחָזַר** וּבָא 'בַּעֲטָלְעֵר שֶׁהָיָה חֲרָשׁ'. וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר אֵלָיו, וְהִרְאָה לָהֶם בִּידָיו, וְאָמַר לָהֶם: "שָׂאִינוּ שׁוֹמְעִים!"

**וְנָתַן** לָהֶם גַּם-כֵּן לֶחֶם לֶאֱכֹל, וְהִלֵּךְ מֵהֶם. וְרָצוּ גַם-כֵּן: "שִׁיקַחֵם עִמּוֹ!" - וְלֹא

**וְשָׁלַח** לוֹ כְּמוֹ חֲתִיכַת 'לְאֲנֵד-קָאָרְט', וְצִירָה בּוֹ כָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהִתְבַּיְּאָה אִמָּה עִם אָבִיו כְּנִל, שֶׁהֵם הָיוּ עֲדוּת: בּוֹר וּמְקוֹנָה וְכוּ' כְּנִל, שֶׁצִּירָה בּוֹ כְּמוֹ בּוֹר וּמְקוֹנָה וְכוּ'.

**וְהִזְהִירָה** אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד: "שִׁישְׁמֹר הַכֶּתֶב הַזֶּאת מְאֹד מְאֹד!" - וְחִתְּמָה עֲצָמָה לְמַטָּה וְכוּ' וְכוּ'.

וְהָיוּ בָּאִים מְלָכִים לְהַשְׁתַּדֵּךְ וְכוּ', וּלְכָלֶם סִימָה בְּסוּף: "אֶכֶל לֹא עָבְרוּ עֲלֶיךָ הַמִּימוֹת!" - וְלֹא הָיָה מִי שֶׁמְבִין בְּוִנְתָּהּ.

**וּבְשִׁהִיָּתָהּ** מִרְאָה פְּנֵיהָ, הָיוּ נוֹפְלִים מִגִּדְל יְפִיָּהּ. וְהָיוּ קָצַת גִּשְׁאָרִים חֲלָשׁוֹת, וּקָצַת גִּשְׁתַּגְּעוּ מִחֲמַת חוֹלַת אֶהְבָּה, מִגִּדְל יְפִיָּהּ שֶׁהָיָה מְפֹלֵג מְאֹד מְאֹד.

**וְאִי-עַל-פִּי-כֵן**, אִי-עַל-פִּי שֶׁנִּשְׁתַּגְּעוּ וְנִשְׁאָרוּ חֲלָשׁוֹת - עִם-כָּל-זֹאת הָיוּ בָּאִים מְלָכִים לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִמָּהּ, וּלְכָלֶם הַשִּׁיבָה כְּנִל וְכוּ'.

**עַיִן** עוֹד בְּפָנִים כָּל הַסְּפּוֹר הַנּוֹרָא הַזֶּה, מִה שֶׁעָבַר עַל הַזּוּג הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וּבְפִרְט עַל-יְדֵי 'אֲבֹדַת הַכֶּתֶב'. וּבְסוּף הַמַּעֲשֵׂה: "וְהָיָה הַחֲתָנָה, וְהַשְּׂמִיחָה בְּשִׁלְמוֹת. וְהַמְּלוּכָה וְהַקִּיסְרִית קָבְלוּ הַזּוּג הַזֶּה, וּמְלָכוּ בְּכַפָּה".

## לג.

(סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה יַג מ'שְׁבַעֲהָ בַּעֲטָלְעֵרס')

**אֲסַפֵּר** לָכֶם אֵיךְ הָיוּ שְׂמֵחִים וְכוּ'. וְיָהִי הַיּוֹם! וְהָיָה בְּרִיחָה בְּאִיזָה מְדִינָה, וּבְרָחוּ כָּלֶם. וּבְדֶרֶךְ בְּרִיחָתָם, עָבְרוּ דֶרֶךְ אִיזָה יַעַר, וְאָבְדוּ שָׁם זָכַר וּנְקֵבָה, אֶחָד אָבַד זָכַר, וְאֶחָד אָבַד נְקֵבָה.

רָצָה. וּבִרְכָם גַּם־כֵּן: "שִׁיְהִיו בְּמוֹתוֹ!" -  
וְהַשְּׂאִיר גַּם־כֵּן לָהֶם לֶחֶם, וְהִלֵּךְ לוֹ.

וְחָזַר וּכְלָה הַלֶּחֶם אֲצֵלָם, וְחָזְרוּ וַצַּעְקוּ  
בְּנִ"ל. וְחָזַר וּבָא אֲצֵלָם 'בְּעֵטְלֵעֵר  
שֶׁהָיָה בְּבַד־פֶּה'. וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר עִמוֹ. וְהָיָה  
מִגְמָגֵם בְּלִשׁוֹנוֹ, וְלֹא יָדְעוּ מַה הוּא אוֹמֵר.  
וְהוּא הָיָה יוֹדֵעַ מַה הֵם מְדַבְּרִים, אֲךָ הֵם לֹא  
יָדְעוּ מַה הוּא אוֹמֵר, כִּי הָיָה מִגְמָגֵם בְּלִשׁוֹנוֹ  
בְּנִ"ל.

וְנָתַן לָהֶם גַּם־כֵּן לֶחֶם לְאֹכְלֵי, וְהִלֵּךְ לוֹ גַּם־  
כֵּן בְּנִ"ל. וּבִרְכָם גַּם־כֵּן: "שִׁיְהִיו  
בְּמוֹתוֹ!" - וְהִלֵּךְ לוֹ. הַכֹּל בְּנִ"ל.

וְחָזַר וּבָא 'בְּעֵטְלֵעֵר שֶׁהָיָה צוֹאֵרוֹ עֵקָם,  
וְהָיָה גַם־כֵּן בְּנִ"ל.

וְחָזַר וּבָא 'בְּעֵטְלֵעֵר בַּעַל חֲטוּטְרוֹת' (שְׁקוּרִין  
'הוֹיָקִיר') [גְּבִנָּת].

וְחָזַר וּבָא 'בְּעֵטְלֵעֵר בְּלֹא יָדַיִם'.

וְחָזַר וּבָא 'בְּעֵטְלֵעֵר בְּלֹא רַגְלָיִם'.

וְכֹל אֶחָד נָתַן לָהֶם לֶחֶם, וּבִרְכָם: "שִׁיְהִיו  
בְּמוֹתוֹ!" - הַכֹּל בְּנִ"ל וְכו'.

וְהָיוּ מִחֲזִירִים עַל הַפֶּתַחִים. וְהִלְכוּ עַל  
הַיְרִידִים, וַיֵּשְׁבוּ בֵּין הַבְּעֵטְלֵעֵרִם  
[מְבַצְּנִים] וְכו', עַד שֶׁהָיוּ אֵלּוֹ הַבְּנִיִּים מִפְּרִסְמִים  
אֲצֵל כָּל הַבְּעֵטְלֵעֵרִם - כִּי כָּלֵם הִפִּירוּ אוֹתָם,  
וַיִּדְעוּ מֵהֶם: "שִׂאֵלוֹ הֵם הַבְּנִיִּים שֶׁנֶּאֱבָדוּ  
בַּיַּעַר", בְּנִ"ל.

פַּעַם־אֶחָד הָיָה יָרִיד גָּדוֹל בְּאִיזָה עִיר  
גְּדוֹלָה. וְהִלְכוּ לְשֵׁם  
הַבְּעֵטְלֵעֵרִם, וְאֵלּוֹ הַבְּנִיִּים הִלְכוּ גַם־כֵּן לְשֵׁם.  
וּבָא עַל דַּעַת הַבְּעֵטְלֵעֵרִם: "שִׁישְׁדְּכוּ אֶת  
אֵלּוֹ שְׁנֵי הַבְּנִיִּים, שִׁישְׂאוּ זֶה אֶת זֶה!" וְכו' -  
וַגְּמָרוּ הַשְּׂדוּף.

אֲבָל אִיךָ עוֹשִׂין לָהֶם חֲתָנָה?! - וְנִתְיַעְצוּ:  
בְּאֲשֶׁר שְׂבִיוֹם פְּלוֹנֵי יִהְיֶה סְעוּדָה שֶׁל  
יּוֹם הַקֹּדֶת הַמְּלֻכִּי, וַיִּלְכוּ לְשֵׁם כָּל  
הַבְּעֵטְלֵעֵרִם. וּמִמָּה שִׁיִּבְקָשׁוּ לְעֲצָמָן שָׁם,  
בְּשָׂר וְלֶחֶם - מִזֶּה יַעֲשׂוּ חֲתָנָה.

וְכֵן הָיָה. וְהִלְכוּ לְשֵׁם כָּל הַבְּעֵטְלֵעֵרִם,  
וּבִקְשׂוּ לָהֶם לֶחֶם וּבְשָׂר, וְגַם קִבְצוּ מַה  
שֶׁנִּשְׁתִּיר מִן הַסְּעוּדָה בְּשָׂר וְלֶחֶם.

וְהִלְכוּ וְחָפְרוּ 'בוֹר גָּדוֹל' שִׁיְהִיָּה מִחֲזִיק  
מְאֵה אֲנָשִׁים, וְכִסּוּ אוֹתוֹ עִם קִנִּים  
וְעָפָר וְזָבֵל. וְנִכְנְסוּ לְשֵׁם כָּלֵם.

וַעֲשׂוּ שָׁם חֲתָנָה לְאֵלּוֹ הַבְּנִיִּים הַנִּ"ל,  
וְהִכְנִיסוּ אוֹתָם לַחֲפָה. וְהָיוּ שְׂמֵחִים  
שָׁם מְאֹד מְאֹד. וְגַם הִחָתֵן וְהַכֹּלָה הָיוּ שְׂמֵחִים  
מְאֹד.

עַיִן־שֵׁם הַמְּשׁוּף הַמַּעֲשֶׂה הַנּוֹרָאָה שֶׁל  
ה'שְׁבַעַת יָמֵי הַמַּשְׁתָּה' עִם  
ה'שְׁבַעַת בְּעֵטְלֵעֵרִם'. "וְנַעֲשֶׂה שָׁם שְׂמֵחָה  
וְחִדּוּה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה מְאֹד".

## לד.

(שְׂבַח־הַר"ן ח"ב לב)

תִּכְרָךְ כְּשָׂבָא רַבְּנֵי ז"ל לְטַבְרִיָּה, שָׁלַח אֵלָיו  
הַרְבֵּי הַחֲסִיד וְכו' הַרְבֵּי מִשָּׂה ז"ל, בֶּן  
הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ וְכו' הַרְבֵּי מִנְחָם מְנַדִּיל זַצ"ל  
וַיִּטְפְּסֵקֵר: "שְׂרוּצָה לְהִתְחַתֵּן עִמוֹ!"

וְהַשִּׁיב רַבְּנֵי ז"ל: "הַאִיךָ יְכוּלִים לְמַאֵן  
בְּשְׂדוּף? מִן־הַסֶּתֶם "מַה" יֵצֵא  
הַדְּבָר" (בְּרֵאשִׁית כד, ט), שְׂתִּהְיֶה בְּתֵי בְּאֶרֶץ  
הַקְּדוּשָׁה! וְלֹא דְבַר יוֹתֵר.

וּמִיָּד הִלֵּךְ הַשְּׂדָכָן, וְהַשִּׁיב לְהַרְבֵּי רַבֵּי  
מִשָּׂה הַנִּ"ל: "שְׂרַבְּנֵי ז"ל מְרַצָּה! -  
וְתִכְרָךְ עֲשֶׂה סְעֻדָה גְּדוֹלָה וְכו'.

אך אחר-כך כשיצא רבנו משם מארץ-  
 ישראל לחוץ-לארץ, נפטר החתן בנו  
 של הרב מורנו הרב רבי משה הנ"ל, ורבנו  
 ז"ל נשתדף עם בתו שהיתה הפלה של בן  
 הרב רבי משה הנ"ל - עם כבוד הגאון  
 המפרסם הרב דקהלת-קדש וואלטשיסק  
 וכו'.

שאיך שכלו שלם, ונשאר מחו כנוס  
 בעצמותיו.

**ובקדשה:** זה בחינת שנמשכין שרשי  
 הדעת אל האתרוג וכו' (עין  
 בפנים ענין האתרוג והנענועים).

**לז.**

(שיחות-ה"ן צא)

**סגלה** ל'התמדה: שיזכה להיות מתמיד  
 בלמודו - הוא להזהר לבלי לדבר  
 על שום איש ישראל.

**כמו** כשהפלה היא יפה, אזי האהבה  
 בשלמות. אבל כשיש להפלה איזה  
 חסרון ומום - אזי בודאי אין האהבה  
 בשלמות.

**כמו-כן** ה'תורה' נקראת 'פלה', כמו  
 שכתוב (דברים לג, ד): "תורה צוה  
 לנו משה מורשה", ודרשו רז"ל (ברכות נז.  
 פסחים מט:): "אל תקרי מורשה, אלא  
 מאורסה".

**וכל** אחד מישראל, יש לו אות בתורה - כי  
 "ששים רבוא אותיות התורה, כנגד  
 ששים רבוא נשמות ישראל" (זהר-קדש שיר-  
 השירים; זהר-קדש רות; מגלה-עמקות ואתחנן אופן  
 קפו; 'של'ה-הקדוש' בראשית ב' בשם האריז"ל; ועוד).

**וכשיש** חסרון באחד מישראל - נמצא:  
 שיש חסרון בתורה, ששם שרש  
 נשמות ישראל כנ"ל. ועל-כן בודאי אי-  
 אפשר לאהב התורה בשלמות.

**אבל** כשיזהר מלדבר ולמצא שום חסרון  
 בשום ישראל - נמצא שאין בהתורה  
 שום חסרון ומום! - אזי בודאי יאהב את  
 התורה מאד, ויתמיד בלמוד התורה, מגדל  
 האהבה.

**לה.**

(שיחות-ה"ן פו)

**מה** שהחתן דורש הדרשה - היא מועלת  
 ל'זוגים', כמו שכתוב (בראשית כח, יא):  
 "וישכב במקום ההוא", "יש כ"ב" אותיות"  
 (תקוני-זהר לד.) - הדרשה שהיא בכ"ב אותיות,  
 הם ל'זוג.

**לו.**

(שיחות-ה"ן פז)

**אמרי** אנשי: "כל נער יש לו אשה נאה!"

**וזה** יש להבין: כי עקר השכל הוא מהמח.  
 והמח שואב ממח שבעצמות שנשקה  
 על-ידי לחות ושמנונית הגוף. וזהו עקר  
 'קיום השכל' (לקוטי-מוה"ר ח"א רכה).

**ועל-כן** מי שהוא נער, ואין שכלו  
 בשלמות, ונשאר מחו כנוס  
 בעצמות - ועל-כן 'בת-זוגו' שנלקחה מן  
 העצמות, כמו שנאמר (בראשית ב, כא): "ויקח  
 אחת מצלעתיו" - נמשך אליה רבוי המח  
 שנשאר כנוס בעצמותיו אשר משם נלקחה.

**ועל-כן** 'בת זוגו' נאה - כי עקר היפי על-  
 ידי המח והחכמה, בבחינת (קהלת  
 ח, א): "חכמת אדם תאיר פניו". ועל-כן היא  
 נאה - מחמת שנמשך אליה רבוי המח, כי  
 היא "עצם מעצמיו" (בראשית ב, כג) של זה

**לח.**

(שיחות-הר"ן קלט)

ספר לי אחד מאנשיו: שפעם-אחד ספר לרבנו ז"ל: "שדברו לו איזה שדוד!" ואמר האיש הנ"ל לפניו ז"ל: "ששם אין מקום לפניו!"

השיב לו רבנו ז"ל: "כשיש להאדם לב של ישראל, אין שיך אצלו מקום וכו'. כי ה'לב' הוא 'אלקות' וכו'.

(פנדרס ב'לקוטי תנינא' סימן נ"ו: - מי שיש לו לב ישראל, אין ראוי לו לומר: "שם מקום זה אין טוב לפניו!" - כי אין שיך אצלו מקום כלל, כי אדרבא, הוא מקומו של עולם, ואין העולם מקומו" (בראשית-רבה סה, ט).)

וראיתי שם: שהיה חקוק על הפסא כל צורות של כל ברואי עולם, וכל אחד היה חקוק עם בת-זוגו אצלו, ובשביל-זה נעשין תבא 'שדוכים' - כי כל-אחד מצא שם וראה בת-זוגו.

ומאחר שבימים הקודמים למדתי - נפל בדעתי: שפסוק (דניאל ז, ט): "כרסיה שבבין די נור", ראשי-תבות: 'שדכ"ן' - כי על ידי הפסא נעשין 'שדוכין' כנ"ל.

גם 'כרסיה', ראשי-תבות: "ראש השנה יום כפור סבות". ועל-כך "ב'שמניני-עצרת' זיוגא דמטרוניתא" (זהר ויקרא צו:).

**ושאלתי: "מה יהיה פרנסתי"!?**

ואמרו לי: "שאהיה שדכן!"

והאש הקיף סביבו וכו' וכו'.

ואחר שספר המעשה הזאת, אמר: "שאתם יכולין לומר עליה תורה כל ימי חייכם! - וגער בנו: "על שאין אנו שמחים!" - ואמר: "שראוי לנו לשמח מאד מאד!"

**מ.**

(חיי-מוהר"ן תקצה)

רבנו ז"ל אמר: "שכשהיה בקהלת-קדש ראדוויל בשביל להשתדף עם אשתו השניה מקהלת קדש בראד, אז באו כמה עגלות עם נשים שבאו בשביל להשתדף עמו. ואמר: "שכלן היו זיוגים שלו!"

ואמר: שכל איש יש לו כמה וכמה זיוגים, רק שיש בזה כמה בחינות שונות וענינים נפלאים.

**לט.**

(חיי-מוהר"ן פד)

מה שספר קדם ראשי-השנה תקס"ט סוף קיץ תקס"ח, ובאותו העת הביא לו השוחט מטעפליק 'פסא נפלאה'. - וסמוך לזה ספר זאת: שראה במראה או בחלום:

שהביאו לו פסא, והיה אש סביבה. והלכו כל העולם אנשים ונשים וטף לראותה. ובשחזרו משם, אזי תבא נתקשרו זה עם זה, ונעשה 'שדוכים' ביניהם. וגם כל 'מנהיגי-הדור' הלכו לראותה.

ושאלתי: "כמה היא רחוקה, ומפני מה תבא נעשו שדוכים?" - והלכתי והקפתי סביבם לילך שם.

ושמעתי: שהולך ובא ראשי-השנה וכו'. - ובאתי להפסא, וראיתי שם ראשי-השנה ממש, 'יום-כפור' ממש, 'סבות' ממש, וכו'.

כי מכל הדבורים שמדברים בעניני השדוכים, אף-על-פי שאינם נגמרים, זה בעצמו בחינת 'זווג ושווה'.

ולפעמים יושבים בני-אדם בבתיהם, ואומרים: "שראוי שזה ישא את זאת!" - ועל-ידי-זה נגמר בחינת הזווג של זה האיש עם אותה האשה.

ולפעמים באים 'שדכנים' ומדברים השדוה, אבל אינו נגמר, וגם זה בחינת 'שווה' ובודאי היא בחינת זווג יותר מהראשון.

ולפעמים נוסעים לעשות השדוה, ובעת הגמר נפרדים מאיזה סבה.

ולפעמים נגמר השדוה, ואחר-כך מפסיקים הקשר של הנאים.

ולפעמים באין לידי נשואין, ואחר-כך בסמוך נעשה גט ביניהם.

ולפעמים אינו נעשה הגט עד אחר איזה זמן.

וכיוצא-בזה כמה בחינות שיש בעניני השדוכים והזווגים - שאינם נגמרים אחר-כך - אבל כלם הם בחינת 'זווגים' שלו.

כי כל-אחד יש לו כמה זווגים, רק שאצל זה נגמר איזה זווג שלו על-ידי איזה דבור בעלמא שמדברים מזה השדוה, ולפעמים על-ידי איזה דבור יותר, או על-ידי איזה התקשרות, או נסיעה או עבדא בשביל השדוה לפי שעה וכו' כנ"ל.

וזה הדבר, הוא ענין נפלא ונורא שלא נשמע כזאת - שהדבור בעלמא שמדברים מהשדוה, זה בעצמו הוא בחינת 'שווה'.

וכן מבאר בהאגף-בית שלו החדש (ספר-המדות, 'חנן' ח"ב ז): "שהדבור בעצמו מהשדוה, עושה רשם בו ובה".

והדבר נראה לעינים: פי ידע בזה סודות נוראים שלא נתגלו בעולם, פדרפו בכל השגותיו הנוראות.

ובאמת ספרו: שהתפאר אז: "שיודע מענין השדוכים, מה שאין יודעין בזה כל גדולי-הדור מאומה!"

**מא.**

(ימי-מותרנ"ת ח"א פד)

והנה רבנו ז"ל הניח ארבע בנות, שלשה נשואות, ובת אחת קרובה לשתיים-עשרה שנים שלא נשתדכה עדין, ורבנו ז"ל מחמת שידע שישתלק וכו', היה חפץ מאד לשתדכה בחייו, אך לא נזדמן לו שדוה פראוי לפי כבודו וכו'. וכבר דברו בחייו השדוה עם רבי יעקב יוסף, אך לא נגמר מחמת איזה סכסוך (מחותנו של רבי יעקב יוסף, שלא רצה לפזר פראוי על שדוה כזה).

ורבנו ז"ל בכל עניניו היו דרכיו נפלאים, שאף-על-פי שידע ברוח קדשו שזה השדוה יגמר וכו', אף-על-פי-כן עכשו עשה עצמו כאינו יודע, ולא נגמר השדוה.

גם דברו לו כמה שדוכים לפני בתו הנ"ל, והיה מקבל דברי השדכנים, ועסק לדבר עמהם, אך לא נגמר שום אחד מהם, עד שנסתלק בשלום וכו'.

והנה אחרי הסתלקותו, התחלנו בלנו לבקש אחר שדוה וכו', ורבי יעקב יוסף הנ"ל התחיל תכף לבקש ולהתחנן במכתבו: "שהוא רוצה להשתדך עמה" וכו'.

ובשנת תקע"ב ה"ל סמוך לפורים - נגמר השדוך לפני בתו ה"ל, עם בן רבי יעקב יוסף ה"ל.

**מב.**

(ימי מוהרנ"ת ח"ב כב)

היה שם רב בשנים וכו', והוא רבי חיים נחום בן רבי שמואל מזורין, והוא היה אלמן שגרש אשתו וכו', וקרבתו אותו מאד, מחמת אהבת אביו שהיה מאנשי שלומנו

והייתי חפץ מאד לעשות שדוך עמו, אבל לא נזדמן, וגם מחמת שדעתי היה טמון ענין הנסיעה לארץ ישראל, ולא יכלתי לקבל עלי ההתחייבות שלי, והרב ורבי יוסקא גרם יאיר לא רצו לקבל עליהם כלל שום התחייבות בקהלת קדש ברסלב.

אבל מאת השם היתה, שהאיש ה"ל נתעכב בביתי עד סמוך לערב ראש חדש שבט וכו'. ואחר שבאנו מציון הקדוש ואכלנו סעדת הצהרים, התחלנו לדבר מ'שדוכים' - אולי ימצא שם איזה 'שדוך' לפניו.

וברוך השם היושב ומזוג זיווגים - שבתוך כך נזדמן שדוך הגון מאד לפניו עם אחד מחשובי אנשי שלומנו, הוטיק הרבני מורנו הרב רבי זלמן מאומאן.

ורבי יוסקא גרוי יאיר, והרב גרוי יאיר - כבר היו מוכנים לנסע לביתם. ורציתי לעכבם להמתין, עד שיגמר השדוך. ולא רצו.

רק תקף ומיד נתרצה רבי יוסקא מעצמו בשמחה גדולה, וקבל בקנין אגב סודר

על כל התחייבות המלבושים להאלמן. ואני לא נתחייבתי, כ"אם חמשים זהובים לקבלם בטשערין, והם נסעו לשלום לביתם.

והאלמן ה"ל עם בני שיחיה ושאר אנשי שלומנו שהיו על אותה העגלה - כלם נתעכבו באומן עמי. ובלילה נגמר השדוך למזל טוב.

וגם זה חזק ושמה אותי, שזכיתי לגמר מצוה כזאת, להשיא יתום חשוב כזה בר אוריין, ובנו של איש פשר ונכבד מאד מיקירי אנשי שלומנו.

**מג.**

(עלים לתרופה, ג תצוה תקצ"ח)

רב שלום לידידי הרבני הוטיק, בני חביבי מורנו הרב יצחק שיחיה, אתמול היה פה רבי אליהו מברסלב שהוא היה השדכן אצלכם, ובשרני טוב מענין השדוך למזל טוב, וכתבתי לך: "סימן טוב ומזל טוב!" - ומסרתי האגרת בידו, ובודאי יגיע לידך וכו'.

וכעת אני פופל ברכתי: "יצו ה' את הברכה אתך", שיהיה ההתקשרות למזל טוב, לחיים טובים ולשלום, לכם ולכלנו, "ילכו יונקותיו, ויהיה כזית הודו".

ונזכה להתעורר מזה לשוב להשם יתברך באמת, פעל כל אשר גמלנו ברחמי וברב חסדיו", "לא כחטאינו עשה לנו" וכו', "חסדו גבר עלינו, ואמת ה' לעולם".

ועל דבר אשר הקדים לגמר בלי ידיעתי - כבר כתבתי לך שם: שכפי שספר לי רבי אליהו ה"ל, היית מכרח בדבר, ומאת השם היתה זאת, ובודאי הכל לטובה.

גדלים מעשי ה", מאד עמקו מחשבותיו יתברך. ובעל הרחמים אשר גמל



עֲמַנּוּ טוֹבוֹת כְּאֵלֶּה עַד הַנָּה, גַּם עַד זְקֵנָה וְשִׁיבָה אֶל יַעֲזֹבֵנוּ, "עַד אֲגִיד זְרוּעֶךָ לְדוֹר" וכו'. ה' יִגְמַר בְּעֵדְנֵנו הַכֹּל לְטוֹבָה.

וּמִי יוֹדֵעַ אִם הַתְּלַמִּיד־חֶכֶם יִרְצֶה לְשִׂאנָה עַל תְּנַאי שְׂיַחֲזֵר עַל הַפְּתָחִים עִמָּה, כְּאִשֶּׁר דְּבַרְתָּ עִמָּה. אֲפֹלוּ אִם אַחֲזַתְךָ תִּתְרַצֶּה לָזֶה, מִכָּל־שֶׁכֶן שֶׁבְּאַמֶּת גַּם אַחֲזַתְךָ אֵינָה מְרַצֶּה לָזֶה כָּלֵל.

**מד.**

(עֲלִים-לְתַרְוּפָה, בְּוִישְׁלַח תר"ג)

לְמַעַן-הַשֵּׁם גִּי נִישַׁט נָאךְ דִּינִיעַ נְאִרִישְׁקִיט, פְּאַלְג מִיָּה, וְוַאֲרֵן אֵיךְ טְרַאכְט אַרום דִּיר. אִם-יִרְצֶה-הַשֵּׁם בְּקִרְוֵב הָאֵב אֵיךְ בְּטַחֲוֹן מִיט דִּיר אַ שְׂדוּךְ טָאן לְמַזְל־טוֹב - וְוַעֲסְטוּ הָאֲבָן בְּעִזְרַת־הַשֵּׁם אַ שְׂטְרִימֵל טוֹב, אֲוִן אַ גוֹט מִיִּצֵּל אֲוִיךְ וְכו'.

וְאִם אָמְרוּ רַז"ל (פְּסָחִים מ.ט.): "לְעוֹלָם יִמְכֹּר אָדָם וְכו' וַיִּשִׂיא בְּתוֹ לְתַלְמִיד־חֶכֶם" - אֲבָל אֶתָּה לֹא מְכַרְתָּ כָּלֵל, וְאֵין לָךְ מַה לְמַכֵּר.

מִדּוּעַ לֹא תִזְכֹּר דְּבַרֵי רַז"ל (שָׁם קיג.): "בְּתָךְ בְּגֵרָה, שֶׁחֲרַד עֲבָדְךָ" וכו'. מִכָּל שֶׁכֶן שֶׁהַשְּׁלֵכֶת אוֹתָהּ בְּלִי רִשׁוּת בְּבֵית הַצְּדִקָּה אֲדַל תַּחֲיָה, וְאַתָּה מִזְהִיר עָלֶיךָ כְּאֵלֶּה.

[לְמַעַן-הַשֵּׁם אֶל תִּלְךְ אַחֲרֵי הַשְּׂטוּיוֹת שְׁלָךְ, שְׁמַע אֲלֵי, כִּי אֲנִי חוֹשֵׁב בְּעַנְיָנִים שְׁלָךְ. אִם-יִרְצֶה-הַשֵּׁם אֶעֱשֶׂה עִמָּךְ בְּקִרְוֵב 'שְׂדוּךְ' לְמַזְל־טוֹב - וְאַזְ וַיְהִי לָךְ שְׂטְרִימֵל טוֹב, וְגַם כּוֹבַע טוֹבָה].

הַסְּכֵלֶת עֲשׂוּ אַחֵי חֲבִיבֵי! - כִּי נִזְדַּמְּן לָהּ שְׂדוּךְ הַגּוֹן לְדַעְתִּי, וּמַחֲמַת דְּבַרֵיךְ נִתְבַּלְבַּל. אֲהִי-עַל-פִּי שְׂאֲחֹתְךָ נִתְרַצִּית - אֲבָל אֲהִי-עַל-פִּיכֶן נִתְבַּלְבַּל הַדְּבָר עַל-יָדְךָ וְכו'.

**מה.**

(עֲלִים-לְתַרְוּפָה, ג פְּקוּדֵי תַקְצ"א)

שְׁלוֹם וְחַיִּים לְאַהֲוֵי חֲבִיבֵי בְּנַפְשֵׁי וְכו'.

אֵךְ הֵיטֵב חָרָה לִי עָלֶיךָ - עַל שֶׁהַשְּׁלֵכֶת אֶת אַחֲזַתְךָ עַל הַצְּדִקָּה מֵרַת אֲדַל תַּחֲיָה, וּפְקַדְתָּ עָלֶיךָ בְּאַזְהָרָה: "לְבַל תִּנְשֵׂא לְאִישׁ פְּשׁוּט, עַד שִׁיזְדַּמְּן לָהּ לְמִדּוֹן דִּיקָא!"

עַל-כֵּן תִּרְאֶה לְתַקֵּן זֹאת, וְתַכְתֵּב לָהּ תַּכְפֵּךְ: "שְׁלֹא תִדְקַדֵּק דִּיקָא עַל-זֶה - רַק תַּסְמִךְ עַל הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ שְׂיִנְחֶה אוֹתָהּ בְּדַרְדְּרֵי-הָאֵמֶת!"

הֵיִתְכֵן לַעֲשׂוֹת בֵּן? - אִם אֶתָּה רוֹצֶה לְהַשִּׂיֵּא לְתַלְמִיד־חֶכֶם דִּיקָא, תַּקְחֶנָּה לְבֵיתְךָ, וְתַהֲיֶה מְטַל עָלֶיךָ, וְתוֹכַל לַעֲשׂוֹת כְּרַצוֹנְךָ!

**מו.**  
(עֲלִים-לְתַרְוּפָה, מוֹצָאֵי-שַׁבָּת 'שְׁמוֹת' תַקְצ"ו - מִהַהֲשַׁמְטוֹת שֶׁנִּדְפְּסוּ לְאַחֲרוֹנָה)

בְּעֵינַי הַשְּׁמוֹת שֶׁל כָּלָה וְחַמּוּתָה (צְוֹאת רַבִּי יְהוּדָה הַחֲסִיד ז"ל: שְׁלֹא יִשָּׂא אִשָּׁה שְׁשֻׁמָּה כְּשֵׁם אִמּוֹ) - שְׁמַעְתִּי מִהַרְבַּ רַבִּי יְהוּדָה מְמַעַדְוֵוְעֵדִיבְקָא ז"ל (הֵלֵא הוּא רַבִּי יוֹדֵל תְּלַמִּיד רַבֵּנוּ ז"ל): "שְׂרַבְנוּ ז"ל לֹא הִקְפִּיד עַל-זֶה כָּלֵל!"

וְאֵיךְ אֶתָּה רוֹצֶה לְהַעֲמִים הָעַל עַל אֲדַל תַּחֲיָה, שֶׁתַּהֲיֶה בְּבֵיתְךָ, אֲשֶׁר הַשְּׁעָה דְּחֻקָּה לָהּ מְאֹד בְּיָדוּעַ לָךְ, וְתַהֲיֶה צְרוּרָה מִלְּהַנְשֵׂא עַד שִׁיזְדַּמְּן לָהּ תְּלַמִּיד־חֶכֶם דִּיקָא.

**מז.**

(עלים-לתרופה, א חקת ראש חדש תמוז תר"א)

וְמָה שֶׁעָבַר עָבַר. וּבּוֹדֵאי אַחֲרֵי שֶׁכָּבַד נַעֲשֶׂה מָה שֶׁנַּעֲשֶׂה, הַכֹּל מֵאֵת הַשֵּׁם הִיָּתָה - כִּי אִפְלוּ מָה שֶׁמְדַבְּרִים, הוּא גַם-כֵּן בַּחֲנִינַת שְׂדוּךְ וְעוֹשֶׂה רָשָׁם.

וְעַל לְהֵבֵא - אֲנִי וְאַתָּה נִסְמָךְ עַל הַשֵּׁם: שְׂבוּדֵאי יִנְחֵנוּ בְּצַדִּיקְתּוֹ בְּדַרְוֵי-הַיָּשָׁר פְּרֻצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ! - וְחִלְיָה לָךְ מִלְחָשֵׁב עוֹד עַל זֶה כָּלֵל, רַק עַל לְהֵבֵא תִסְמָךְ עַל הַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ.

"גַּל אֶל ה' מַעֲשֵׂיךָ, וַיִּכְנֹו מִחֲשַׁבְתֶּיךָ" (משלי טז, ג), וְתִסְתַּכַּל עַל הַחֶסֶד שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ שִׁזְפָה אוֹתָךְ בְּבֹן נְבוֹן וּמִשְׁפִּיל תְּהַלָּה לְאֵל.

וְהֵלֵא רַב צַעֲרָךְ, הִיא מִהַטּוֹבָה - לְאֲשֶׁר הַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ חֲנֻנָךְ בְּבֹן נְבוֹן בְּעִזְרַת-הַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ. וְגַם תְּהַלָּה לְאֵל עוֹזֵר לָךְ הַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ לְהוֹצִיא עֲלֵיו הַהִכָּרָחוֹת וְכוּ' בְּעִזְרַת-הַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ. וְעַל-כֵּן אַתָּה מְצַטְעֵר עַל שֶׁנִּתְקַשְׂרַת עִמּוֹ וְכוּ'!

הֵלֵא טוֹב לְהִסְתַּכַּל עַל הַטּוֹבוֹת הַנִּלְכָּד, וְלִשְׂמַח בְּחֶסְדּוֹ, וְהַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ יַעֲזֵר לָךְ וַיִּתֵּן לָךְ עֲצוֹת טוֹבוֹת לְהִתְנַהֵג עִמּוֹ כְּרְאוּי וְכוּ'.

אָבֵל אַף-עַל-פִּי-כֵן אֵי-אֲפָשָׁר לְדַחֵק אֶת הַשְּׂעָה. וְ"לְכָל עֵת וְזָמַן" וְכוּ' (על-פי קהלת ג, א). הַיּוֹשֵׁב וּמְזוּג זְווגִים, יִנְחָה אוֹתָךְ בְּדַרְוֵי-הָאֵמֶת כְּרֻצוֹנוֹ הַטּוֹב יִתְבַּרֵּךְ.

**מח.**

(עלים-לתרופה, א תבוא תר"ד)

לְאַהֲוֵבֵי בְנֵי חֲבִיבֵי וְכוּ' מוֹרְנוּ הָרַב יִצְחָק שִׁיחִיה וְכוּ' - מְצַאֲתִי מִכְתָּבוֹ בְּאַרְיֵכוֹת גָּדוֹל בְּדַבַּר הַשְּׂדוּךְ וְכוּ'.

וְהֵיטֵב חָרָה לִי, עָלֶיךָ בְּנֵי חֲבִיבֵי: עַל אֲשֶׁר מְרַעֵישׁ כָּל-כָּף וְדוֹחֵק אֶת הַשְּׂעָה וּמְצַטְעֵר כָּל-כָּף, עַל דְּבַר הַסְּמוּי מִן הָעֵינַן, כִּי אֵין שׁוֹם דְּבַר נַעֲלָם מִן הָאָדָם כְּמוֹ עַנְיָנֵי שְׂדוּכִים.

עַל-כֵּן אִפְלוּ אִם הָיָה הַשְּׂדוּךְ עִם יְחִיד בְּדוּרוֹ בְּעֶשֶׂר וַיְחוּס וְכוּ', אֵין לְדַחֵק אֶת הַשְּׂעָה - כִּי מִי יוֹדַע אַחֲרִית דְּבַר וְכוּ'.

עַל-כֵּן אֵין לְדַחֵק אֶת הַשְּׂעָה, רַק לְסַמָּךְ עַל הַשֵּׁם. וְאִם "מָה יֵצֵא הַדְּבַר" (בְּרֵאשִׁית כד, ג), יִגְמַר בְּכִי טוֹב, תִּכְפֵּה אוֹ אַחֲרֵי-כֵן, "וְדַבַּר אֱלֹקֵינוּ יָקוּם לְעוֹלָם" (ישעיה מ, ח).

**מט.**

(אבני-הִבְרֻזֵל, שִׁיחוֹת-וְסַפּוּרִים מִרְבֵּי נַחְמָן מְטוּלָטְשִׁין ז"ל טו; שִׁיחַ-שְׂרַפְיֵי-קֹדֶשׁ ח"א תשי)

הַתְּאוּנָן אַחַד לְפָנַי מוֹהֲרַנִּי ת ז"ל: "שְׂאִין לוֹ לִתֵּן מִתְּנוּת לְאַרוּסָתוֹ!"

וְנַחֵם אוֹתוֹ מוֹהֲרַנִּי ת ז"ל: "גַּם יַעֲקֹב אָבִינוּ עָלְיוּ-הַשְּׁלוֹם לֹא הָיָה לוֹ לִתֵּן מִתְּנוּת לְכַלְתּוֹ, בְּעֵת שֶׁבָּרַח מִפְּנֵי עֶשָׂו אַחִיו!"

אָמַר לוֹ: "מָה עֲנִין יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּשִׁבְלֵי? שְׂאֲצֹלוּ הָיָה הַכֹּל רְזִין עַלְאִין! - אָמַר לוֹ: "גַּם עַכְשָׁיו יֵשׁ רְזִין עַלְאִין".

**נ.**

(שִׁיחַ-שְׂרַפְיֵי-קֹדֶשׁ הַחֲדָשׁ ח"א פז)

תִּכְפֵּה אַחַר פְּטִירַת זוּגְתּוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל שֶׁנִּסְתַּלְקָה בְּעֶרְב־שְׁבוּעוֹת שְׁנַת תַּקס"ז סְמוּךְ לְעֶרֶב (מִי-מוֹהֲרַנִּי ת ח"א כא), אָמַר אַז רַבֵּנוּ ז"ל בְּשִׁלְחָנוּ בְּלֵיל שְׁבוּעוֹת:

**"אלולא התבישתי - הייתי מצוה שפבר**  
**ידברו שדוף עבורי, כי הרי**  
**התורה אמרה (בראשית ב, יח): 'לא טוב היות**  
**האדם לבדו', איני רוצה להיות 'לא טוב'."**

[וואלט איך זיך נישט שעמען, וואלט איך זיך געהייסן  
 רעדן א שידוך שוין! - אז ס'שטייט דאך: 'לא טוב היות  
 האדם לבדו' - וויל איך נישט זיין קיין 'נישט גוטער']!

[**וכן היה:** שתכף אחר-כך נשתדף עם אשתו השניה  
 מבראד. (כפספד ב'חיימורה'ן קיח; קס: קסד; 'קיימורה'ת' ח"א  
 כד; שיח-שרפיי-קדש ח"ב רצו)].

**נד.**

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסח)

**רבנו ז"ל אמר:** "הייתי רוצה להנהיג מנהג  
 בעולם: היום 'סעודת ארוסין' - מחר  
 ה'חפה'. ומה יהיה עם ההכנות לחתונה? -  
 כינו אותן לפני ה'ארוסין'!"

[איך האב געוואלט אריינפירן ביי די וועלט: היינט 'קנס  
 מאל - מארגן חפה. איי צוגרייטן? - זאל מען פריער  
 צוגרייטן!] (עין-שם בהערה ח).

**נה.**

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסט)

**דברו פעם עם מוהרנ"ת ז"ל,** מענין איזה  
 מכשול שצריך להתרחק ממנו.  
 ואמר אז מוהרנ"ת: "שפגם זה שנפגשים  
 החתן והכלה לפני נשואיהם - גרוע יותר  
 מהמכשול הנ"ל!" (שדברו ממנו).

**והתבטא אז קשות לענין זה,** באמרו:  
 "מבול של מים נשבע  
 הקדוש-ברוך-הוא שלא יביא לעולם, אולם  
 על 'מבול של אש' לא נשבע (עין בראשית-רבה  
 לט, ו; מט, ט). ובזה שחתן וכלה נפגשים קדם  
 חתנתם - צריכים לפחד ולהתירא מענש  
 'מבול של אש'!"

**נו.**

(שיח-שרפיי-קדש ח"ב תרכז)

**פעם בא איש אחד מאנשי-שלומו**  
**בהתמרמרות, למוהרנ"ת ז"ל, וגלה**  
**לו את מר לבו:**

**היות שיש לו בן בחור בשם "הירש",**  
**והוא שובב עד מאד - שנוסף על**  
**עניותו הגדולה, עוד הולך בנו בשובבותו**  
**ומזיק לרכוש האנשים, שהולך ומדליק**  
**זנבות הבהמות ושורפם, ועוד פהנה וכהנה -**  
**עד שאין ביכלתו ככלל וככלל, לעמד בשלום**

**נא.**

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסה)

**דעת רבנו ז"ל היתה:** "שנכון שישא  
 האדם אשה, בצעירותו ממש!" [דער  
 רבי האט געהאלטן זייער: אז מען דארף חתונה האבן יונג  
 (עין-שם בהערה ד)].

**נב.**

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסו)

**פעם כשבא לרבנו ז"ל, בחור שהתקרב**  
**אליו זה מקרוב - אמר לו: "סע**  
**לבייתה, התחתן, אחר-כך תשוב אלי עם**  
**'טלית' - יש לי מה לדבר עמך!"**

[פאר אהיים, האב חתונה, דערנאך וועסט קומען צו מיר  
 מיט א טלית - איך האב מיט דיר וואס צו רעדן].

**נג.**

(שיח-שרפיי-קדש החדש ח"ג רסז)

**מוהרנ"ת ז"ל אמר:** "אם אברך יאמר לי:  
 'שהוא איש כשר' - אאמין לו!  
 - אם בחור יאמר לי: 'שהוא איש כשר' - לא  
 אאמין לו!"

[א יונגערמאן אז ער וועט מיר זאגן: 'אז ער איז א  
 ערליכער' - וועל איך אים גלייבן! - אז א בחור וועט מיר  
 זאגן: 'אז ער איז א ערליכער' - וועל איך אים נישט  
 גלייבן].

הוצאות הנזקים שמזיק - כי מחיבים אותו לשלם לבעלים שנזקו על ידי בנו.

ובכן שואל את מוהרנ"ת: "שיתן לו עצה מה לעשות!"

אמר לו מוהרנ"ת ז"ל: "שישתדל להשיא לו אשה!"

שאל מוהרנ"ת: "וכי מי ירצה לקחת את בני לחתן?!"

ענה לו מוהרנ"ת: "מי שיהיה! כל מי שישפיים לקחתו לחתן, תספיים לשדוף ותחתן אותו!" [נוער סזאל זיין, נוער ס'נועט איהם וועלן].

ועזרו השם-יתברך - שהציעו לו עבור בנו, שדוף עם עניה אחת - וחתנו תכף פעצת מוהרנ"ת.

ותכף לאחר החתנה - השתנה בנו שנוי עצום, ונהפך לעובד-השם וצדיק גדול מאד - עד שמרב חבה, היו האנשים מכנים אותו "הדוד הלבן" דער ווייסער פּעטער.

אותו רבי הירש, היה חביב על רבי נחמן טולטשינער ז"ל מאד. ואנ"ש שהפירוהו, היו מרבים לספר בשבחו, וספרו מפני עבודת גדולות.

לרבי הירש הזה, היה בן בשם רבי נחמן, שהיה השמש בקלויז באומאן.

## נז.

(ספר-המדות, עניני 'שדוכים וזווגים')

[א] במקום שעושיין 'תנאים', או איזה 'בריתות ברית' - השם-יתברך שם הוא (אתכה יג).

[ב] הנושא אשה לשם ממון - הוין לה בנים שאינם מהגנים, ומפסיד את הממון בזמן קצר (בנים לד).

[ג] מי שקשה לו למצא זווגו, יאמר בכונה שירת הים (חתון ח"ב א).

[ד] קדוש לבנה - סגולה שימצא אדם את זווגו. וסימן לדבר: "לבנה" - "ב'תולה נשאת ליום הרביעי" (כתבות פ"א מ"א) (חתון ח"ב ב).

[ה] על-ידי חתון עם תלמיד-הכם, באים טובות וברכות לאדם (חתון ח"ב ג).

[ו] על-ידי חתון עם תלמיד-הכם - נצול מענש הבא על-ידי שיעץ עצות רעות על חברו (חתון ח"ב ד).

[ז] על-ידי חתון עם תלמיד-הכם - על-ידי זה נתמנים דינים פשרים (חתון ח"ב ה).

[ח] מי שקשה לו למצא זווגו, ירגיל את-עצמו לקרות בקרבנות הנשיאים (חתון ח"ב ו).

[ט] השדוף שדוברים, אף-על-פי שאינו נגמר השדוף בעצמו, גם זה מן השמים, והשדוף לחוד עושה רשם בו ובה (חתון ח"ב ז).

[י] על-ידי התפלה, יכול לשנות זווגו הנכרז בשמים (חתון ח"ב ט).

[יא] מי ששומר את-עצמו מללון, וגם לדור שני זווגות בבית אחד, על-ידי-זה זוכה לחתנותא פהנים ובני-אדם חשובים גדולים (חתון ח"ב י).

[יב] פשאדם נושא אשה אחר מיתת אשה הראשונה, אשתו הראשונה מצטערת בקבר (חתון ח"ב יא).

(טז), להאיר בחינת 'דר'ך', ב'ים' - ו'דר'ך' זה נפתח ב'חדש אלול'.

ועקר 'פגם-הברית', הוא בבחינת 'דר'ך' הזה - כי היה צריך להאיר בחינת הרכ"ד אורות, בבחינת 'ים', בחינת 'אמונה'. והוא נטה מזה, ופגם בבחינת 'דר'ך', בבחינת (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו". כי 'אשה' נקראת 'דר'ך' (קדושין ב:). ויש 'דר'ך' אחר, בחינת (משלי ל, כ): "דר'ך' אשה מנאפת".

והכלל: שעקר הפגם בבחינת 'דר'ך', שלא האיר ה'דר'ך' ב'ים'.

ולפעמים מחמת זה הפגם - יוכל לאבד זיוגו - פי מאחר שנטה מזיוגו, קשה לו למצא זיוגו.

ואפלו אם ימצא זיוגו - תהיה לו מנגדת, ולא תהיה נוטה אחר רצונו, מחמת שנטה ממנה ולא האיר בה, מזה נתהוה שיש לה רצון אחר פגגדו. ואז: "לא זכה, פגגדו" (יבמות סג).

וב'חדש-אלול', אז יכולין לתקן זה ולהאיר ה'דר'ך' ב'ים'. - וכשמתקן זה, אזי מוצא זיוגו, והיא אינה פגגדו, רק פרצונו.

ויש בזה 'סוד נפלא' - כי דע: שזה ה'פוד' של 'פונת אלול', שמסגלים לתקון-הברית, שעל-ידי-זה מוצאין הזיוג - מסר אברהם לאליעזר עבדו, פששלוהו לבקש הזיוג של יצחק בנו. כי על-ידי התקון הנ"ל, חזר ונעשה בה רצון אליו.

וזה שאמר לאליעזר (בראשית כד, ח): "ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך".

[יג] בת כהן לישראל, ובת תלמיד-הכם לעם-הארץ, אין זיוגם עולה יפה: או אלמנה, או גרושה, או זרע אין לה, או קוברה, או קוברתו, או מביאתו לידי עניות ולידי גנות (נאוף ו).

[יד] לפעמים על-ידי שדוכים שאינם הגונים זה לזה, אחד מהם מת (נאוף יד).

[טו] מי שנושא אשה רשעה גרושה - קוברתו (נאוף טו).

[טז] כל הנושא אשה לשם-שמים, פאלו ילדה (נאוף יח).

[יז] הנושא אשה, שאינה הוגנת לו - פאלו חורשו לכל העולם בלו וזרעו מלח. וכשהקדוש-ברוך-הוא משרה שכינתו - הוא מעיד על כל השבטים, ואינו מעיד עליו (נאוף כא).

[יח] אפלו זיוג ראשון, מתהפך בתפלה (צדיק פה).

[יט] על-ידי בקשת הרחמים, זוכה לעשות שדוכים טובים הגונים (רחמנות יא).

[כ] על-ידי תפלה, יכול לשנות זיוגו הנכרז בשמים (תפלה ח"ב י - עין לעיל צדיק פה).



"ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך"

(בראשית כד, ח)

נת.

(ח"ב פז)

'פונת-אלול', הם תקון לפגם-הברית. כי 'סוד פונות אלול' (שער היחודים פ"י): הוא "הנותן ב'ים דר'ך" (ישעיה מג,

**ראה** והבט נפלאות תורתנו: כי הראשיי תבות הם אותיות **אלו"ל**. ובאמצע הם תבות: **"תאבה האשה"**.

כי על-ידי בחינת **אלול**, הינו סוד פונות **אלול** - על-ידי-זה **"תאבה האשה"** - כי על-ידי-זה נעשה בה רצון אליו כנ"ל.

**נמצא**: שבאלו התבות בעצמן שדבר אברהם עם אליעזר מענין החשש שפא לא תתרצה לילך אחריו, דהינו מה שאמר לו: **"ואם לא תאבה האשה ללכת אחריו"** - באלו התבות עצמן גלה לו סוד התקון לזה, דהינו: **סוד אלול**, המרמז בראשיי-התבות - **שעל-ידי-זה "תאבה האשה"**.



**"ואברך את ה' אלקי אדני אברהם, אשר הנחני בדרך אמת וגו'. ויאמרו: מה יצא הדבר"**  
(בראשית כד, מח-נ)

**נט.**

(ח"ב ב, ד)

**כשזוכין לבחינת 'תודה הלכה' - נתגלה אור האמת ומאיר בה' דבור.**

כי מתחלה בשתדמים שוטפין על הלב - הוא בחינת **פגם-האמת** וכו'. אבל אחר-כך כשיוצאין מהצרה, שזה בחינת **'תודה הלכה'** - אזי מאיר האמת, ומשלים הדבור.

כי עקר **שלמות הדבור**, על-ידי **ה'אמת**, שמאיר בה' דבור' על-ידי **שלשה שמות**, בבחינת (תהלים נ, א): **"אל-אלקים ה' דבר"**. כי אלו **שלשה שמות** הם **מקור האמת**.

**ועל-ידם מאיר ה'אמת' בה' דבור**, דהינו ב'רבוע הדבור', הינו בחינת **'ארבעה חלקי הדבור'**. א) דבור של צדקה. ב) דבור של תשובה. ג) דבור של עשירות. ד) דבור של מלכות.

**ושלשה שמות הנ"ל** - הם בחינת: א) תפלה. ב) תורה. ג) שדוכים וזווגים.

**"א-ל"** - זה בחינת **תפלה** וכו'.

**"אלקים"** - זה בחינת **תורה** וכו'.

**"ה"** - זה בחינת **שדוכים** - בבחינת (בראשית כד, ט): **"מה יצא הדבר"**, בחינת (משלי יט, יד): **"ומה אשה משכלת"**. והוא בחינת **אמת**, בבחינת (בראשית שם, מח): **"אשר הנחני בדרך אמת"**.

**ועל-ידי-זה נשלם ה'דבור'** - כי **"עשרה קבין שיחה ירדו לעולם, תשעה נטלו נשים, ואחד כל העולם כלו"** (קדושין מט:). **ובל-זמן שאין 'התקשרות', אין להדבור שלמות. אבל כשנתקשרין, נתחברים ונשלמים חלקי הדבור.**



**"ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב"**  
(בראשית כד, סג)

"יצחק תקן תפלת מנחה, שנאמר: ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, ואין שיחה אלא תפלה וכו'" (ברכות נו: בראשית ידב"ה סח, ט)

**ס.**

(ח"א י, ג)

**"אברהם קראו ה', ויצחק קראו שדה"** (פסחים פח.). **ו'שדה' הוא יותר משוג ונצרך להעולם מ'הר'.**

וּבְשִׁבְלֵי־זָה נִקְרָא 'מְשִׁיחַ' - כִּי הוּא יוֹנֵק  
וּמִקְבֵּל מִ"שִׁיחַ הַשְּׂדֵה".

דְּהֵינּוּ: כָּל הַדְּרִיחוֹת שְׂפָאִים בְּתוֹךְ  
הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת 'חֹטֵם',  
בְּחִינַת (ישעיה מו, ט): "וַתִּהְלֹתִי אַחַטָּם לְךָ" -  
מְשִׁיחַ מִקְבֵּל כָּל הַתְּפִלוֹת, כִּי הוּא בְּחִינַת  
'חֹטֵם', בְּבְחִינַת (איכה ד, כ): "רוּחַ אִפְיֵנו מְשִׁיחַ  
ה'".

### סג.

(ח"ב א, יד)

'שׁוֹפֵר', הוּא בְּחִינַת "שִׁיחַ הַשְּׂדֵה"  
(בְּרֵאשִׁית ב, ה) שְׁחֹזְרִין כַּחַם לְתוֹךְ  
הַתְּפִלָּה, בְּבְחִינַת (שם כד, סג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק  
לְשׁוֹחַ בַּשְּׂדֵה".

וְזֶה בְּחִינַת 'שׁוֹפֵר', בְּבְחִינַת (יהושע ה, ה):  
"בְּמִשְׁחַי בְּקֶרֶן הַיּוֹבֵל" - רֵאשִׁית־תְּבוּת:  
"וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוֹחַ בַּשְּׂדֵה".

### סד.

(ח"ב יא)

דַּע: כְּשֶׁהָאָדָם מֵתְפַלֵּל בַּשְּׂדֵה, אָזִי כָּל  
הָעֲשֻׁבִים בָּלָם, בְּאֵין בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה,  
וּמְסִיעֵין לוֹ וְנוֹתְנִין לוֹ כַּח בַּתְּפִלָּתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת "שֶׁנִּקְרָאת הַתְּפִלָּה 'שִׁיחַ'"  
(בְּרֵכּוֹת כו:), בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ב, ה): "שִׁיחַ  
הַשְּׂדֵה" - שְׁכָל 'שִׁיחַ הַשְּׂדֵה' נוֹתְנִין כַּח  
וּסְיוֹעַ בַּתְּפִלָּתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת (שם כד, סג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוֹחַ  
בַּשְּׂדֵה" - שֶׁתְּפִלָּתוֹ הִיְתָה עִם סְיוֹעַ  
וְכַח הַשְּׂדֵה.

וְזֶה 'יְבוּ"ל' - רֵאשִׁית־תְּבוּת: "וַיֵּצֵא יִצְחָק  
לְשׁוֹחַ בַּשְּׂדֵה" - שְׁכָל 'יְבוּל הַשְּׂדֵה'  
הַתְּפִלָּלוֹ עִמוֹ.

### סא.

(ח"א מט, ז)

"וְעִשִּׂירִית הָאִיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה" וְכוּ'.  
(בְּמִדְבָר כח, ה) - כְּשֶׁרוֹצִין  
לְהַמְשִׁיךְ 'קִדְשָׁה' לְתוֹךְ 'מַלְכוּת', כְּדִי  
לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ, צָרִיךְ לְחַבֵּר שְׁנֵי בָתִּים לְהִיּוֹת  
אֶחָד, 'בֵּיתֵא עֵלְאָה' וְ'בֵּיתֵא תַתְאָה'.

'בֵּיתֵא עֵלְאָה' נִקְרָא "סֹלֶת לְמִנְחָה".  
"מִנְחָה" - זֶה בְּחִינַת  
'דִּינִים', בְּחִינַת (בְּרֵכּוֹת כו:): "יִצְחָק תִּקֵּן תְּפִלָּת  
מִנְחָה". "סֹלֶת" - לְשׁוֹן (תְּהִלִּים קיט, קיח):  
"סֹלֶת כָּל שׁוֹגִים מִחֻקֶּיךָ" ["סֹלֶת", פְּרוּשׁ:  
דְּמִסְתָּי רֵשׁ"י וּמְצוּדוֹת] - שֶׁ'בֵּיתֵא עֵלְאָה'  
מִמַּתִּיק וּמְשַׁבֵּר הַדִּינִים (עֵין בְּפָנִים).

### סב.

(ח"ב א, יא)

חֻבַּת כָּל הָעֲשֻׁבִים וְכָל "שִׁיחַ הַשְּׂדֵה"  
(בְּרֵאשִׁית ב, ה), כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד  
לְהַתְּפַלֵּל, שְׂאִזִּי הוּא בְּבְחִינַת "דְּבַר ה'"  
(תְּהִלִּים לג, ו), שֶׁהוּא שָׂרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן, אָזִי  
מִחֻזְרִין כַּחַם לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, שֶׁהוּא שָׂרְשָׁם  
הָעֲלִיּוֹן.

וְכִשְׂאָדָם מֵתְפַלֵּל עַל אֵיזָה חוֹלְאָת - אָזִי  
אוֹתוֹן הָעֲשֻׁבִים שִׁישׁ לָהֶם כַּח  
לְרַפָּאוֹת אוֹתוֹ הַחוֹלְאָת, מְחַיְבִים לְהַחֲזִיר  
כַּחַם לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא שָׂרְשָׁם, בְּחִינַת  
"דְּבַר ה'".

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית כד, סג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק  
לְשׁוֹחַ בַּשְּׂדֵה" - שֶׁתְּפִלָּתוֹ הִיְתָה עִם  
"שִׁיחַ הַשְּׂדֵה" - שְׁכָל "שִׁיחַ הַשְּׂדֵה" חֲזְרוּ  
כַּחַם וְנָתְנוּ אוֹתָם בְּתוֹךְ תְּפִלָּתוֹ, שֶׁהִיא  
שָׂרְשָׁם.

**סה.**

(התורה "רב לכם" בהוספות מפתב"ד  
רבנו ז"ל, הגדפם בסוף הספר)

בְּשֵׁה' אַמוֹנָה' בְּשִׁלְמוֹתֶיהָ, אָזִי נִשְׁפָּעִים  
מִמֶּנָּה כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת  
וְהַבְּרוּכוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְשָׁלִי כח, ט): "אִישׁ  
אֲמוֹנָה רַב בְּרוּכוֹת".

וְגַם-כֵּן נִקְרָא 'שָׂדֶה' - כִּי כְמוֹ ה'שָׂדֶה'  
שֶׁגִדְלָה בָּהּ כָּל הַתְּבוּאוֹת, וְנִלְקָטִין  
בָּהּ כָּל הַפְּרוֹת, כֵּן עַל-יְדֵי ה'אֲמוֹנָה' הַזֹּאת  
כָּל הַטּוֹב.

אָבֵל כְּשֶׁנוֹפֵל מִה'אֲמוֹנָה', וּבֹא לְיַדִּי  
'כְּפִירָה' - נִקְרָא 'מַחְרִיבֵי-יְרוּשָׁלַיִם' -  
כִּי 'יְרוּשָׁלַיִם' נִקְרָא 'אֲמוֹנָה' וְכוּ' - וְכָל  
הַדִּינִין שׁוֹרִין עָלָיו.

וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית כד, טג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ  
בְּשָׂדֶה לְפָנֹת עָרַב".

"יִצְחָק" - הוּא בְּחִינַת 'דִּין' - הֵינּוּ: אִימְתִי  
דִּינִין שׁוֹרִין בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה  
הַנִּקְרָא "שָׂדֶה"?

"לְפָנֹת עָרַב" - דְּהֵינּוּ: כְּשֶׁמ'עָרַב־ב'  
ה'אֲמוֹנָה' וּבֹא ל'כְּפִירָה' - אִזְ הוּא  
נִקְרָא 'מַחְרִיבֵי-יְרוּשָׁלַיִם'.

וּבְמָה יוֹכֵל לְתַקֵּן זֹאת? - עַל-יְדֵי 'בִּינָה',  
'הַתְּבוּנָנוֹת' בְּגִדְלוֹת הַבוֹרָא  
יִתְבַּרֵךְ וְכוּ', אָזִי גּוֹפֵל עָלָיו הִירָאָה וּפְחַד  
מִשְׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבַּרֵךְ, וְאִז נִתְרַחֲבָה וְנִתְרַבְּה  
ה'אֲמוֹנָה'. וְאִז נַעֲשֶׂה מ'מַחְרִיבֵי-יְרוּשָׁלַיִם',  
בְּנִי-יְרוּשָׁלַיִם' וְכוּ'.

**סו.**

(שיחות-ה'ר"ן קמד)

כְּשֶׁבֹא מ'לְעַמְּבֵעֵרָג', וְהָיָה עֵדִין הַחוֹלְאָת  
שָׁלוּ, דְּהֵינּוּ הַהוֹסֵט [שְׁעוּל, שְׁחַפְת]

מִתְגַּבֵּר עָלָיו. וְאִז הָיָה נוֹסֵעַ כְּמַעַט בְּכָל יוֹם  
לְטִיֵּל סָמוּךְ לְעִיר לְרִפּוּאָה, וְשָׂאָר כְּוֹנוֹת  
נוֹרָאוֹת שֶׁהָיָה לוֹ בְּזֶה.

וְשִׁמְעֵנוּ מִפִּי-הַקְּדוֹשׁ אִז בְּדֶרֶךְ הַטִּיּוֹל,  
כְּמָה תּוֹרוֹת וְכְמָה שִׁיחוֹת  
וְסִפּוּרִים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים.

גַּם הַמֵּאמֵר הַמִּתְחִיל: "דַּע כְּשֶׁאַחַד  
מִתְּפַלֵּל בְּשָׂדֶה", הַמֵּאמֵר עַל פְּסוּק  
(בְּרֵאשִׁית כד, טג): "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֶה"  
וְכוּ' (בְּלִקוּטֵי תַנְיָנָא סִימָן יא), נֵאמַר גַּם-כֵּן אִז בְּעַת  
שֶׁנִּסְעֵנוּ עִמּוֹ לְטִיֵּל.

וְעַמְדָנוּ בְּשָׂדֶה אֶחָד, וַיִּרְדְּנוּ מִהַעֲגָלָה,  
וְהוּא הָיָה עֵדִין יוֹשֵׁב עַל הַעֲגָלָה,  
וְעַמְדָנוּ סְבִיבּוֹ. בְּתוֹךְ-כֵּן הִגִּיעַ שְׁעַת הַמִּנְחָה,  
וְהֵינּוּ רוֹצִים לְהַתְּפַלֵּל שָׁם. אִז אָמַר הַתּוֹרָה  
הַזֵּה: "שֶׁכְּשֶׁמִּתְּפַלְּלִין בְּשָׂדֶה, אָזִי כָּל  
הָעֹשִׂיִם וְכוּ', נִכְנָסִין לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה" וְכוּ'.

וְאָמַר אַחֲרֵי-כֵן: שְׁכֵמוֹ שְׂאֵנְחָנוּ עוֹמְדִים  
סְבִיבּוֹ, הוּא רוֹאֶה כָּל הָעֹשִׂיִם:  
"אִיךָ כָּל עֹשֵׂב וְעֹשֵׂב דוֹחֵק עִצְמוֹ לְכָל אֶחָד  
וְאֶחָד מִהָעוֹמְדִים שָׁם, כְּדֵי לְעֹלוֹת וּלְכַנֵּס  
בְּתוֹךְ תְּפִלָּתוֹ" (כְּפִי הַמְּבָאָר בַּתּוֹרָה הַזֵּה"ל).

**סז.**

(שיחות-ה'ר"ן צח; חיי-מוהר"ן עב)

'חֶרֶף' הִיא בְּחִינַת 'עֲבוּר', וְ'קִיץ' הוּא  
בְּחִינַת 'לְדָה'. שְׁבִ'חֶרֶף' כָּל הָעֹשִׂיִם  
וְכָל הַצְּמָחִים כְּלָם מֵתִים, וְכִשְׁבֹּא הַקִּיץ כְּלָם  
נִתְעוֹרְרִים וְחַיִּים, וְאִז טוֹב וַיִּפֶּה מְאֹד  
כְּשִׁיּוֹצְאִים לְשׁוּחַ בְּשָׂדֶה, "שִׁיחָה, זו  
תְּפִלָּה" (בְּרוּכוֹת כו:ז) וְתַחֲיִנָּה וְתַשׁוּקָה  
וְנַעֲנוּעִים לְהַשִּׁים-יִתְבַּרֵךְ.



ואז: כל שיח ושיח השדה המתחילים לחיות ולצמח אז - כלם נכספים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו.

בית-המקדש, או 'נר הנפה', וכיוצא - כלם הם בחינת 'מאורי-אור', שזה בחינת (דברים ד, ד): "ואתם הדבקים בה" וכו'.

## סח.

(עלים-לתרופה, יום ה' ויקרא תקצ"ז)

וזמן המנחה הגיע. מי יתן שנזכה לקים הפסוק (בראשית כד, סג): "ויצא יצחק לשוה בשדה" - לפרש שיחתנו בכל יום, עד שנזכה לבא לתוך שמחה.

"ויקח את רבקה ותהי לו לאשה"  
(בראשית כד, סז)

## ע.

(חיי-מוהר"ן תקסג)

לקוטי-הלכות, בשור-בבלב, ו)

שמעתי מרבנו ז"ל: שבימי אברהם אבינו, היתה ה'שכינה' נקראת בשם 'שרה'. ובימי 'יצחק', בשם 'רבקה'. ובימי 'יעקב', בשם 'רחל ולאה'. וכן מובא ב'זהר-הקדוש' מעין זה (וגא קיב. בלק קפז. - מובא בספר 'שערי-אורה', שער ה).

"ויבאה יצחק האלה שרה אמו"  
(בראשית כד, סז)

"ויבאה האלה" - ונעשית דוגמת שרה אמו, כלומר: ויהי היא שרה אמו. שכל-זמן ששרה קימת, היה נר דלוק מערב-שבת לערב-שבת וכו'. (רש"י: בראשית-דבא ס.טז)

## סט.

(לקוטי-הלכות, חנפה ד, ג)

ב'שבת' אז נתגלגל 'מאורי-אור', כי "שבת שמא דקדשא-בריך-הוא" (זהר יתרו פח:). ועל-כן "אז מצוה להדליק נר" - כי 'נר-שבת', שהוא נר של מצוה, הוא בחינת 'מאורי-אור'.

ועל-כן בימי האמהות היו רואין זאת בגשמיית: ש'נר-שבת' הוא בחינת 'מאורי-אור'. ועל-כן היה אצלם נר דולק משבת לשבת - כמו שפרש רש"י על פסוק (בראשית כד, סז): "ויבאה יצחק האלה" וכו'. שזה בחינת 'הקנעת מאורי-אש', ו'התגברות מאורי-אור'.

וגם עתה: אף-על-פי שאין אנו זוכים לראות זאת בגשמיית - אף-על-פי-כן באמת: כל 'נר-מצוה', כגון 'נר-שבת', או 'נר

"ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק"  
(בראשית כה, ה)

"ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו"  
(בראשית כה, ט)

"ישמעאל עשה תשובה בחיי אביו, שנאמר: 'ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו'"  
(רש"י: בבא-בתרא טז:)

## עא.

(ח"א ל, ו)

'ישמעאל' הוא בחינת "בן שאינו יודע לשאל" (בהגדה של פסח). כי 'ישמעאל עשה תשובה' (בבא-בתרא טז: - ועקר ה'תשובה' היא בבחינת 'שאינו יודע לשאל').

הינו: לעשות תשובה ולשאל כפירה מהשם-יתברך על 'שאינם ידועים'

- שְׁזָה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה, בְּבַחֲיִנַת (תהלים סט, ה):  
 "אֲשֶׁר לֹא גִזְלָתִי אֶז אָשִׁיב".

### עב.

(חיי-מוהר"ן שצה)

וְהָיָה 'אֲבָרְהָם אָבִינוּ' עוֹסֵק בְּזֵה הַרְבֵּה,  
 לְגַלּוֹת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם.

וְהָיָה מְחַבֵּר סְפָרִים הַרְבֵּה מְאֹד עַל זֶה,  
 אֲלָפִים סְפָרִים. וְהָיוּ לוֹ בְּנִים הַרְבֵּה.  
 וּמִסְתַּמָּא מֵאַחַר שֶׁהָיוּ בְּנָיו, הָיוּ כָּלָם הוֹלְכִים

בְּדֶרֶךְ הַיְשָׁר, כִּי אָפְלוּ "יִשְׁמַעְאֵל עֲשָׂה  
 תְּשׁוּבָה" (בבא-בתרא טז:).

אִךְ אַחֲר־כֵּן כְּשֶׁרָצָה 'אֲבָרְהָם אָבִינוּ'  
 לְהַשְׁאִיר סְפָרָיו וְחֻכְמָתוֹ בְּעוֹלָם - הָיָה  
 חוֹקֵר וּמַתְבוּנֵן בְּעֵצְמוֹ: "לְמִי מִבְּנָיו יִנְיַח  
 סְפָרָיו וְחֻכְמָתוֹ"?! - עַד שֶׁנִּסְכַּם אָצְלוֹ:  
 "לְהַנִּיחַ הַכֹּל לְיִצְחָק אָבִינוּ"! - וּמָסַר לוֹ  
 הַכֹּל.



# לקוטי תפלות

## פרשת חיי שרה

תפלות בענין: ואברהם זקן בא בימים | זוגים ושווכים | ויצא יצחק לשוח בשדה

### א [א] לקוטי תפלות ח"א ס

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א ס, 'פתח רבי שמעון')

"ואברהם זקן בא בימים" (בראשית כד, א)

שנזכה לאריכות ימים ושנים דקדשה, ולהרחיב ולהגדיל ימינו, ולהוסיף בכל פעם תוספות קדשה יתרה

שנזכה על-ידי יראת יהוה, להאריך ולהגדיל ימינו, להוסיף בכל יום ובכל עת ובכל שעה, תוספות קדשה יתרה. ויהיו נתרובין ונתארכין ונתגדלין כל ימינו בכל פעם יותר ויותר, בתוספת קדשה, בכל יום ובכל עת ובכל שעה, עד שנזכה לאריכות ימים ושנים דקדשה באמת כרצונך הטוב.

ולא נבלה ימינו להכל חסוּשלוּם. רק נזכה לשמר את כל ימינו, ושעותינו, ועתותינו, ורגעינו, להוסיף בכל פעם תוספות קדשה מרבה, על-ידי יראת יהוה. ויקים בנו מקרא שכתוב: "יראת יהוה תוסיף ימים".

ותן לנו כח וגבורה, בכל יום ויום, ובכל רגע ורגע, ובכל שעה ושעה, ובכל עת ועת, שנזכה תמיד לדחות ולגרש ולבטל יצרנו-הרע מקרבנו, ולקבל עלינו על מלכות שמים באהבה

רבנו של עולם, אל גדול ונורא, קדוש אתה ונורא שמך. חוס וּחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותשפיע ותמשוך עלי יראתך הקדושה, שאזכה להתירא ולפחד ולרעד ממך תמיד באמת, בפחד וברעד נמליכך עלינו.

ונזכה להרגיש יראתך הקדושה, בכל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו. ותהיה יראתך על פנינו, לבלתי נחטא שום חטא ועון כלל, לא בשוגג ולא במזיד, מעתה ועד עולם.

ויראת יהוה תהיה חופפת עלינו תמיד באמת ובאמונה-שלמה, עד

בְּאֵמֶת בְּכָל עֵת וּבְכָל רִגְעַ. וּלְהֶאֱרִיךְ יָמֵינוּ  
וּשְׁנוֹתֵינוּ עַל-יְדֵי יְרֵאת יְהוָה בְּאֵמֶת,  
לְהוֹסִיף קִדְשָׁהּ וְטָהָרָהּ, בְּכָל שָׁעָה וְשָׁעָה,  
וּבְכָל יוֹם וְיוֹם, וּבְכָל שָׁבוּעַ וְשָׁבוּעַ, וּבְכָל  
חֹדֶשׁ וְחֹדֶשׁ, וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה.

עַד שְׁנֹזְפָה לְאֲרִיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים  
אֲמֵתִים, לְזִקְנָה וְשִׁיבָה טוֹבָה  
דְּקִדְשָׁהּ. וְלֹא נֶאֱבַד יוֹם אֶחָד, וְלֹא שָׁעָה  
אֶחָת, מִכָּל יָמֵינוּ לְעוֹלָם.

**בְּאֵפֶן** שְׁנֹזְפָה בְּעֵת אֲשֶׁר תֵּאֱסָפֵנוּ אֵלֶיךָ  
בְּשָׁלוֹם, לָבֵא וּלְעֵלוֹת וּלְרֵאוֹת  
לְפָנֶיךָ, עִם כָּל יָמֵינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיוּ  
כָּלֵם שְׁלָמִים קְדוֹשִׁים וְטָהוֹרִים, בְּתוֹסֶפֶת  
קִדְשָׁהּ עַל קִדְשָׁהּ, וְלֹא יִבּוֹשׁ וְלֹא נִכְלָם  
לְעוֹלָם וָעַד.



בְּאֵמֶת, עִם כָּל מִי שְׂצָרִיכִין לְהֵטִיב עִמָּהֶם  
וּלְגַמֵּל לָהֶם חֶסֶד כְּפִי רְצוֹנְךָ הַטוֹב  
בְּאֵמֶת.

**וּתְצַיֵּלֵנִי** מִקְפָּדוֹת וּקְמוּץ, שֶׁהֵם  
מְבַלְבְּלִין אֶת הַדַּעַת וְהַמַּחַ  
מְאֹד, וְלֹא אֶהְיֶה קַפְדָּן וְקִמְצָן כָּלֵל, רַק  
אֲזָכָה לְהֵיוֹת אִישׁ טוֹב, אִישׁ חֶסֶד, וְתֵרֵן  
בְּמִמוּנִי, כְּרְצוֹנְךָ הַטוֹב, עַד שְׁאֲזָכָה  
לְהַכְלִיל בְּסִטְרָא-דִּימִינָא בְּקִדְשָׁהּ גְּדוּלָּה,  
בְּמִדַּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ אִישׁ הַחֶסֶד.

**וְעַל-יְדֵי-זֶה** תִּזְכְּנִי, שְׂיִהְיֶה שְׂכָלִי וּמַחִי  
חַוָּרָא כְּכִסְפָּא, שְׂיִהְיֶה  
מַחִי זָךְ וְצַח וְצָלוּל. וְאֲזָכָה לְהֶאֱרִיךְ אֶת  
יָמֵי בְּקִדְשָׁהּ גְּדוּלָּה, שְׁאֲזָכָה לְהַגּוֹת  
וּלְחַשֵּׁב בְּתוֹרָתְךָ בְּכָל-עֵת וּבְכָל שָׁעָה  
בְּקִדְשָׁהּ גְּדוּלָּה.

**וְלֹא** אֲנִיחַ אֶת מַחְשַׁבְתִּי לְחַשֵּׁב שׁוֹם  
מַחְשָׁבָה חִיצוֹנָה וְזָרָה כָּלֵל.  
וְתַעְזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי בִישׁוּעַתְךָ הַגְּדוּלָּה בְּכָל  
יוֹם וְיוֹם, לְגִרְשׁ וּלְסַלֵּק וּלְבַטֵּל מִהֲרָה  
מִמַּחְשַׁבְתִּי, כָּל הַנְּחָשִׁים וְעַקְרָבִים, שֶׁהֵם  
כָּל מִינֵי בְּלִבוּלִים וּמַחְשְׁבוֹת-זָרוֹת,  
הַמְּסַבְּבִין אֶת הַמַּחַ בְּכָל יוֹם.

**וְאֲזָכָה לְשַׁבֵּר** אֶת כָּל הַגְּדָרִים  
וְהַמַּחְצוֹת בְּרִזָּל, וְהַמְּסַכִּים  
הַמְּבַדִּילִין וְחוֹצְצִין, לְפָנַי 'טוֹב-הַגְּנוּז'  
שֶׁבְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְאֵינָם מְנִיחִים לְכַנֵּס  
אֵלָיו אֶת מִי שְׂאִינוּ הַגּוֹן וְרָאוּי אֵלָיו.

**מִלֵּא** רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי, וְלֹא תַעֲשֶׂה לִּי  
כַחֲטָאִי, וְלֹא תִגְמַל לִי כְעוֹנוֹתִי,  
רַק תַּעֲשֶׂה עִמִּי כַחֲסִדְךָ וְכַנְּפִלְאוֹתֶיךָ אֲשֶׁר

☪ [ב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א קח ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א פד, 'בפמה הארכת ימים')

"וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בִּימֵים" (בראשית כד, א)

שְׁנֹזְפָה לְאַחֵז בְּמִדַּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ אִישׁ הַחֶסֶד,  
וְלְהֵיוֹת 'וְתֵרֵן' בְּמִמוּן, וּלְגַמֵּל חֶסֶד, וּלְהֶאֱרִיךְ יָמֵינוּ  
בְּקִדְשָׁהּ גְּדוּלָּה, וּלְזַפּוֹת לְ'טוֹב-הַגְּנוּז' שֶׁבְּכָל יוֹם

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ,  
וְעֲזָרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁאֲזָכָה  
לְהֶאֱרִיךְ אֶת יָמֵי בְּקִדְשָׁהּ וּבְטָהָרָהּ גְּדוּלָּה.  
שְׁאֲזָכָה לְקִדְשׁ אֶת מַחְשַׁבְתִּי בְּקִדְשָׁהּ  
גְּדוּלָּה.

וְתִזְכְּנֵנִי לְאַחֵז בְּמִדַּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבִינוּ  
אִישׁ הַחֶסֶד, שְׁאֲזָכָה לְהֵיוֹת  
'וְתֵרֵן' בְּמִמוּנִי, וּלְעֲשׂוֹת טוֹב וְחֶסֶד

אתה מרבה להטיב. ותגמלני חסדים טובים, ותגדל חסדך עלי בכל-עת ובכל יום ויום. ותושיעני ברחמיך בחסדים חדשים ונפלאים, באפן שגם אנכי אזכה להטוב-הגנוז שבכל יום, ולא יהיה כח להרע שלי, לחצץ ולהפסיק חסוֹשְׁלוֹם, בפני הטוב-הגנוז שבכל יום.

רק תתן לי כח והתחזקות והתאמצות בלבי ומחשבתי, שאזכה להתחזק בכל יום ויום, לחשב מחשבות ולהגות בתורתך הקדושה, במחשבה חזקה ונכונה, בהתגברות גדול בכל עז ותעצומות, ובהשתוקקות נמרץ אל הטוב האמתי באמת.

ולא אניח לשום מחשבה זרה וחיצונה, ולשום בלבול-הדעת, לכנס במחשבתי, ולבלבל אותי חסוֹשְׁלוֹם. רק אהיה חזק בדעתי, ולאחז את מחשבתי, לחשב בכל יום ובכל-עת בתורתך הקדושה.

עד שיעוררו רחמיך האמתיים עלי, ותצוה לפתח לי שערי החכמה והשכל, עד שיתגלו לי מאתך חדושין-אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום, מהטוב-הגנוז שבאותו היום, ועל-ידי-זה אזכה להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם.

ואזכה על-ידי-זה, שיהיה כל יום ויום מימי חיי, ארוך וגדול באמת בקדשה ובטהרה גדולה, על-ידי החדושין-דאורייתא האמתיים שתחנני

בכל יום ויום מהטוב-הגנוז שבאותו היום.

עד שאזכה לאריכת ימים ושנים באמת, לחיות חיים ארוכים, חיים טובים, חיים אמתיים, בקדשה ובטהרה גדולה, בעלמא דין ובעלמא דאתי, לעולמי עד ולנצח נצחים.

ויקיים בי מקרא שכתוב: "ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי". ונאמר: "כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך". ונאמר: "כי בי ירבו ימיך ויוסיפו לך שנות חיים". ונאמר: "ארך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד. דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאשר". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן.



**– לקוטי תפלות –  
על זוגים ושידוכים**

☪ [ג] לקוטי-תפלות ח"א ט ☪  
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ט. 'תהמת יכסימו')  
שכל אחד ימצא מהרה, זוגו הראוי לו  
מן-השמים באמת, כפי שרשי הנשמות

ותעזור לכל עמך בית ישראל, ולכל יוצאי-חלצינו, לכל מי שצריך למצא זוגו, שתזמין לו זוגו ההגון לו

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"ב מד ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב פז, פגונות אלול הם תקון הברית)

**"ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך"**  
(בראשית כד, ח)

שנזכה על-ידי פגונות אלול, לתקון הברית בשלמות - ושיזכו כל אחד למצא זוגו מהרה, זוגים ההגון מן השמים, ולא תהיה מנגדת כנגדו בכל, רק תהפך רצונה לרצון בעלה

מן השמים, ולא יתחלפו הזווגים חס ושלום בעונותינו. רק תעזר לכל בני עמך ישראל, שכל אחד ימצא מהרה, זוגו הראוי לו מן השמים באמת, כפי שרשי הנשמות.

☪ [ד] לקוטי תפלות ח"ב ב ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ב, ימי הנזפה)

שנזכה להמשיך הארת האמת, ויאיר בהדבור - וכל אחד ימצא זוגו ההגון לו מן השמים, ונזכה לעשות שדוכים טובים והגונים באמת

רבוננו של עולם, מלא רחמים, אתה גלית לנו על-ידי חכמיה הקדושים: שהעקר הוא 'תקון הברית', כי זה עקר הנסיון והמתקלא של כל אדם בעולם הזה, ורק בשביל זה בא האדם לעולם הזה, כדי שיתנסה בנסיון זה, כי 'שמירת הברית' הוא יסוד הכל.

ובכן תרחם עלינו ברחמיה הרבים ובחסדיך האמתיים, ותעזרנו ותושיענו, שנזכה להמשיך הארת האמת, ויאיר האמת בהדבור, וישלים את הדבור הקדוש.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכון פגונות אלול בשביל 'תקון הברית', "כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי", ואיני יודע הדרך כלל לכון פגונות.

ותשמרנו ותצילנו, שלא יצא שום דבר שקר מפינו כלל אפלו בטעות, רק כל דבורינו יהיו דבורי אמת תמיד לעולם ועד, ותזכנו להמשיך הארת שלשה קווי האמת שהם: "תפלה, ותורה, ושדוכים הגונים".

ואתה ברחמיה תפתח ידך, ותהיה ימינה פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין הנמשכין על-ידי היחודים והפגונות של אלול, באפן שנזכה מהרה לתקון הברית בשלמות.

ותרחם עלינו ועל כל עמך ישראל, ותזמין לבנינו ולבנותינו זוגים ההגון להם מן השמים, ולא יתחלפו הזווגים חלילה בעונותינו, רק כל אחד יזכה למצא זוגו ההגון לו מן השמים, (ובפרט לפלוני בן פלוני).

מלא רחמים, מרב קלקולי איני יכול להאריך בתפלה זאת הרבה, אף-על-פי שלא יספיקו כל יריעות שבעולם,

ותנחנו בדרך האמת תמיד, ונזכה לעשות שדוכים טובים והגונים באמת, כרצונך הטוב, כמו שכתוב: "ומיהוה אשה משפלת".

בְּרַחֲמֶיךָ לְפָנִים מְשׁוֹרֵת הַדִּין, כְּאֲשֶׁר אָתָּה  
מִתְנַהֵג עִם כָּל בְּרִיּוֹתֶיךָ בְּרַחֲמִים וּחֶסֶדִים  
גְּדוּלִים תָּמִיד.

וּבִזְכוֹת 'אֲבָרְהָם אֲבִינוּ' עָלֶיךָ הַשְּׁלוֹם,  
שְׂרָמְזוּ הַסּוּד הַזֶּה שֶׁל 'פּוֹנֵת  
אֱלוֹל', בַּעַת שְׁשַׁלַּח אֶת אֱלִיעֶזֶר עֲבָדְךָ  
לְבַקֵּשׁ הַזּוּגָה שֶׁל יִצְחָק בְּנוֹ, וּבִזְכוֹת  
הַצְּדִיקִים שֶׁגָּלוּ הַסּוּד הַנּוֹרָא הַזֶּה, תִּגַּן  
עֲלֵיהֶם וְעָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ, וְתִרְחַם עַל כָּל  
יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְתִשֵּׁם שְׁלוֹם בֵּין כָּל  
יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ (וּבִפְרָט  
וְכו').

וְתִעֲזֹר לְכָל יִשְׂרָאֵל הַצְּרִיכִים לְמִצָּא  
זוּגָה, שְׂיִזְכָּה כָּל אֶחָד לְמִצָּא  
זוּגוֹ בְּאֵמֶת מְהֵרָה, וְתִהְיֶה כְּרִצּוֹנוֹ, וְלֹא  
תִהְיֶה מְנַגֶּדֶת כְּנִגְדּוֹ כָּלֵל, רַק תִּתְּפוּךְ  
רִצּוֹנָה אֵלָיו בְּשְׁלוֹם וְאַהֲבָה בְּאֵמֶת, בְּלִי  
עֲרָמָה וּמְרָמָה, וּבְלִי שׁוֹם שְׂנֵאָה וְשְׂנוּי  
רִצּוֹן בְּלֵב כָּלֵל.

וְיִתְנַהֲגוּ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה, וְיִצְאוּ מֵהֶם  
דוֹרוֹת רַבִּים, בְּנִים וּבָנוֹת חַיִּים  
וְקַיָּמִים, עוֹשֵׂי רִצּוֹנְךָ בְּאֵמֶת, וְיַעֲסִקוּ  
בְּתוֹרָתְךָ וְעִבּוּדְתְךָ בְּאֵמֶת כָּל יְמֵיהֶם  
לְעוֹלָם, וְיִגְלוּ וְיִפְרָסְמוּ וְיִוְדִיעוּ אֶלְקוּתְךָ  
וּמְשַׁלְּתְךָ בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "דוֹר  
לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וְגִבּוֹרוֹתֶיךָ יִגִּידוּ".

לְבָאֵר אֶפְסֵי קֶצֶה, מִהִתְחַנּוֹת וּבִקְשׁוֹת  
וְיִוְדוּיִם וְהַפְּצָרוֹת וּפִיּוּסִים וּתְפִלוֹת, שְׂאֲנִי  
צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל בְּעֵנִין זֶה עַל הָעֶבֶר וְעַל  
הַהוֹהָה וְעַל הָעֵתִיד, אֲךָ מָה אַעֲשֶׂה כִּי דְבָרִי  
נִסְתַּתְּמִין.

אֲבָל עַל זֶה בָּאתִי לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל,  
חוֹמֵל דָּלִים, טוֹב וּמְטִיב לְרַעִים  
וְלְטוֹבִים, שְׂתִרְחַם עַל כָּל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל  
שְׂקַשֶּׁה לָהֶם לְמִצָּא זוּגָה, וְאֶפְלוּ  
כְּשִׁמוּצָאִים הִיא מְנַגֶּדֶת אֵלָיו, וְאִין לָהּ  
רִצּוֹן אֵלָיו, וְאִין שְׁלוֹם בְּבֵיתָם רַחֲמָנָא-  
לְצִלָּן. (וּבִפְרָט עַל פְּלוֹנֵי בֶן פְּלוֹנֵי שֵׁישׁ לוֹ יְסוּרִים  
אֵלֶּי).

רַחֲם עָלָיו, וְעַל כָּל זֶרַע עַמָּךְ בֵּית  
יִשְׂרָאֵל, בְּכַח וּזְכוֹת הַצְּדִיקִים-  
הָאֲמִתִּיִּים הָעוֹסְקִים בְּתִקּוּנָנוּ תָּמִיד, אֲשֶׁר  
שְׁמְרוּ אֶת הַבְּרִית-קֹדֶשׁ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת  
שְׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, רַחֲם עֲלֵיהֶם  
לְמַעַנָּם, וְתִשֵּׁם שְׁלוֹם בְּבֵיתָם.

וְתִעֲזֹר לָהֶם וְתוֹשִׁיעֵם, שְׂיִזְכּוּ כָּל אֶחָד  
וְאֶחָד לְמִצָּא זוּגוֹ מְהֵרָה, זוּגָה  
הַהֲגוּן לָהֶם מִן-הַשָּׁמַיִם בְּאֵמֶת, וְלֹא תִהְיֶה  
מְנַגֶּדֶת כְּנִגְדּוֹ כָּלֵל, רַק תִּתְּפוּךְ רִצּוֹנָה  
לְרִצּוֹן בְּעֵלָה, וְלֹא יִהְיֶה בִּינֵיהֶם שׁוֹם  
שְׂנֵאָה וְשׂוּי שְׂנוּי רִצּוֹן כָּלֵל, וְיִדּוּרוֹ  
בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּה וְרַעוּת בְּשְׁלוֹם וְשְׁלוּה  
בְּאֵמֶת כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב.

מִלֵּא רַחֲמִים, חוּס וְחַמֵּל וְרַחֲם עֲלֵיהֶם,  
לְמַעַנָּךְ, וְלְמַעַן צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים,  
וְאֵל תַּעֲשֶׂה לָהֶם כְּחִטָּאֵיהֶם, וְלֹא תִגְמַל  
עֲלֵיהֶם כְּעוֹנוֹתֵיהֶם, רַק תִּתְנַהֵג עִמָּהֶם



## ☉ [ו] לקוטי תפלות ח"ב מה ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב פט,  
'הדעת משדך כל השדוכים')

שנזכה למצא הצדיק-האמת ה'בעל-דעת',  
ולשמע תורה מפיו - ולזכות על-ידי-זה למצא  
זווגים הגונים מן השמים

אל ברוך גדול דעה, זכנו ברחמיך  
הרבים, וגלה לנו בחסדיך  
העצומים, את הצדיק-האמת שהוא  
'בעל-דעת' גדול. זכנו למצא אותו,  
ולהתקרב אליו באמת, ולשמע תורה  
מפיו- הקדוש.

ורחם על כל ישראל אשר קשה להם  
למצא זווגם, (ובפרט על פלוני בן  
פלוני), ועזר להם, והושיעה להם מהרה,  
שיזכו כל אחד ואחד למצא זווגו האמתי  
ההגון לו מן השמים, חיש קל מהרה,  
בלי שום עכוב, ובלי שום צער ויסורים  
בלל.

כי אין אתנו יודע עד מה, שום עצה  
ותחבולה, איך לבקש הזוג לכל-  
אחד. כי אתה יודע כמה קשה לאדם  
למצא זווגו האמתי, כי כל הזווגים הם  
שני הפכים. ובפרט כי לפעמים הם  
בהפך גדול מאד, אשר קשה לזוגן  
פקריעת ים-סוף.

ואי-אפשר לחברם ולזוגם, כי-אם  
על-ידי הדעת האמתי,  
המשדך כל השדוכים.

על-בין צריכים לשמע תורה מפיו הבר-  
דעת האמתי שהוא מחדש  
חדושים נפלאים בתורה, ומחבר ומיחד

אתון-רבבין ואתון-זעירין, ומקשר  
ומשדך דברי-תורה ממקום למקום, אשר  
על-ידו נגמרים כל השדוכים שבעולם,  
בסוד: "כי שפתי כ'הן י'שמרו ד'עת  
ו'תורה יבקשו מ'פיהו", ראשי-תבות  
'שידוך'.

אבל בעונותינו-הרבים נעלם מאתנו,  
ולא נדע איך למצא את הבעל-  
דעת הקדוש הזה, ולשמע תורה מפיו,  
ועתה מאין יבא עזרנו.

על-בין עינינו תלויות אליך לבד מלא  
רחמים, יושב ומזוג זווגים,  
שתחמל על כל עמך ישראל הצריכים  
למצא זווגם, (ובפרט וכו'), ותשלח לכל  
אחד מהרה זווגו ההגון לו מן-השמים  
באמת, ותהיה כרצונו, ותהיה לו לעזר  
ולהועיל, ויקים בו ובכל הצריכים למצא  
זווגם: "מצא אשה מצא טוב, ויפק רצון  
מיהוה".

ארון יחיד, מלא רחמים, צופה ומביט  
עד סוף כל הדורות, המנהג  
עולמו בחסד ובריותיו ברחמים, חוס  
ורחם וחמל על ימי הנעורים של נערי  
עמך בית ישראל, והודיענו נא את  
דרכיך, איך נזכה לדעת למצא זווגם  
האמתי של כל התלויים בנו.

זכנו ועזרנו, שבכח וזכות הצדיקים  
הגדולים האמתיים, שהם הדעת  
הקדוש של כל העולמות, אשר המשיכו  
וגלו דעת גדול ונפלא באמת גם בעולם-  
הזה, בכחם וזכותם נזכה מהרה, למצא



## ❁ [ז] לקוטי תפלות ח"ב מזו ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב צ, 'טעם שבירת פלי-חרס')

שנזכה להתעורר בשעת התקשרות השדונים, בשעת 'שבירת פלי-חרס' בעת התנאים - לזכר בהתכלית והסוף

ובכן תרחם על כל עמך בית ישראל הצריכים למצא זוגם, שיזכרו למצא זוגם מהרה, זוגם האמתי, זוגם ההגון להם מן השמים.

ויזכה כל אחד להתעורר אליך בשעת ההתקשרות, לזכר בהתכלית והסוף, בשעת 'שבירת פלי-חרס' בעת ה'תנאים', שיזכר על-ידי-זה בשער החרסית שהיה בירושלים, שהוא פתחה של גיהנם, למען לא יבגד באשתו הפשרה, ויזהר מלגרשה אפלו אם יש לו יסורים ממנה חס-ושלום.

כי יזכר בעונש המר של גיהנם שינצל ממנו על-ידי-זה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם-לברכה: "שמי שיש לו אשה רעה, אינו רואה פני גיהנם, וצריך לקבל באהבה". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי".



בת-זוגם של כל אחד ואחד מעמך בית ישראל.

ונזכה להשיאם מהרה למזל-טוב, לחיים טובים ארפים ולשלום, ותהיה פרצונו, ולא תהיה מנגדת אליו כלל חס-ושלום, רק ידורו באהבה ושלום בקדשה ובטהרה כרצונך באמת.

ויזכו כל עמך בית ישראל, לשמר את הברית-קדש, בקדשה גדולה באמת, אשר כל התורה כלה תלויה בזה, והוא עקר הנסיון והבחירה של כל אדם בזה העולם, כאשר גלית לנו על-ידי חכמיך הקדושים.

ויזכה כל אחד ואחד להוליד מאשתו בנים ובנות דורות ודורי דורות עד עולם, וכלם יהיו חיים וקיימים לעבודתך וליראתך, לארך ימים ושנים טובים, ויכירו וידעו אותך, ואת גדלת צדיקיך האמתיים אשר בהם בחרת, ויתגלה להם הדעת הקדוש שהשאירו כל הצדיקים בזה העולם.

רבוננו של עולם, לא כחטאינו עשית לנו, ולא כעונותינו גמלת עלינו. גם עתה חוס וחמל עלינו ושמע תפלתנו, והסתר פניך מחטאינו, וכל עונותינו מחה, ואל תביט על מעשינו. רק תביט על זכות הצדיקים-האמתיים שאנו סומכים עליהם בכל עת, אשר מימי דעתיהם הקדוש אנו שותין, ומפיהם אנו חייין עד היום הזה, ועל-ידי-זה יזכה כל אחד מישראל למצא זוגו האמתי מהרה.

וְכָל "שִׁיחַ הַשָּׁדָה", וְכָל הָעֹשִׁים  
וְהָאֵילָנוֹת, וְכָל הַצְּמִחִים, כָּלֵם  
יִתְעוֹרְרוּ לְקַרְאֲתִי, וַיַּעֲלוּ וַיִּתְּנוּ פִּתְחֵם  
וְחַיּוּתָם, לְתוֹךְ דְּבָרֵי שִׁיחָתִי וְתַפְלָתִי.

עַד שֶׁתְּהִיָּה תַפְלָתִי וְשִׁיחָתִי נִשְׁלֶמֶת  
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, עַל-יְדֵי כָּל "שִׁיחַ  
הַשָּׁדָה", שִׁיכְלְלוּ כָּלֵם עִם כָּל כַּחוֹתֵם  
וְחַיּוּתָם וְרוּחַנְיוֹתָם עַד שֶׁרָשָׁם הָעֲלִיּוֹן,  
כָּלֵם יְכַלְלוּ בְּתוֹךְ תַפְלָתִי.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזַכֶּה לִפְתַּח אֶת לְבִי,  
לְהַרְבוֹת בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים  
וּבְשִׁיחָה קְדוֹשָׁה, לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים  
רַבִּים, וּלְפָנֶיךָ אֲשַׁפֵּךְ כָּל שִׁיחִי, עַד  
שֶׁאֲזַכֶּה לְשַׁפֵּךְ לְבִי כַמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ  
יְהוָה. וְאֲשֵׁא אֵלֶיךָ כַפִּי, עַל נַפְשִׁי וְנַפֵּשׁ  
עוֹלָלִי וְטַפִּי.

☪ [ח] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב יא ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יא, וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׁדָה)

"וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׁדָה" (בְּרַאשִׁית כד, סג)

שִׁנְזָכָה לְצֵאת לְשָׁדָה בֵּין אֵילָנוֹת וְעֹשִׁים  
וְלִהְתְּבוֹדֵד שָׁם - וְכָל הַצְּמִחִים יִתְעוֹרְרוּ  
לְקַרְאֲתָנוּ, וַיְכַלְלוּ בְּתוֹךְ תַפְלָתָנוּ

"לְכָה דוּדֵי נִצָּא הַשָּׁדָה, נְלִינָה  
בְּכַפְרִים. נְשַׁפִּימָה לְכַרְמִים,  
נְרָאָה אִם פְּרָחָה הַגֶּפֶן, פִּתַּח הַסְּמֹדָר,  
הִנְצִו הַרְמוֹנִים, שָׁם אֲתֵן אֶת דוּדֵי לֶךְ".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַמְנֵי לְהַרְבוֹת  
בְּהַתְּבוֹדָדוֹת תְּמִיד. וְאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת  
רְגִיל לְצֵאת בְּכָל יוֹם לְשָׁדָה, בֵּין אֵילָנוֹת  
וְעֹשִׁים וְכָל שִׁיחַ הַשָּׁדָה, וְשָׁם אֲזַכֶּה  
לְהַתְּבוֹדֵד וְלִהְרַבּוֹת בְּשִׁיחָה זֹאת תַפְלָה,  
בֵּינִי לְבֵין קוֹנֵי, לְשׁוּחַ שָׁם כָּל אֲשֶׁר עִם  
לְבָבִי.

